

brat *frančišek* 3

- Uboštvo
- Skrb za reveža ni komunizem
- Festival FO&FRAMA
- Po Baragovi poti 3. del
- Anino romanje

*Vse, kar imamo in znamo,
prihaja od Boga.
Zato smo povabljeni,
da mu to preko ljudi,
ki nas obdajajo, vračamo in
da si ničesar ne prisvajamo.*

- 3 Urednikova beseda
- 4 Frančiškova duhovnost
Uboštvo
- 6 Naša evangelizacija
Češčenje Jezusa
- 10 Iz naših družin
Generalni kapitelj bratov frančiškanov
Zakon – ne samo živeti skupaj,
ampak tudi rasti, čutiti ...
- 17 Frančiškov svetni red
Znani člani OFS: Janez Bosko
Narodni tabor Frančiškovega svetnega reda
na Brezjah
Vtisi udeležencev tabora OFS
80-letniki v letu 2015
- 28 Mladi Frančišku
Festival Frančiških otrok in mladine
Prvi korak Kriške FRAME
- 32 Pravičnost in mir
Intervju s papežem Frančiškom:
»Skrb za reveža ni komunizem, je Evangelij.«
- 36 Razvedrilo
Nagradni okvir
- 37 Korenine in sadovi
Javier Garrido: Rožice sv. Frančiška (17)
- 39 Sveta dežela
Novice iz Svete dežele
Moj slovenski Camino 3. del
V Ameriko po Baragovi poti 3. del
S kolesom v Kelmorajn 3. del

Brat Frančišek – ISSN 1408-0192.
GLASILO FRANČIŠKOVEGA SVETNEGA REDA (OFS)
V SLOVENIJI.

Revija izhaja šestkrat letno.

Izdajatelj:

Založba Brat Frančišek, Prešernov trg 4,
SI-1000 Ljubljana, Slovenija, www.ofm.si/zbf/

Za založbo:

Miran Špelič OFM

Člani uredniškega odbora:

Janez Papa OFM (odgovorni urednik)
Fani Pečar OFS (glavna urednica)
Peter Skoberne OFS (naslovnica)
sestre FMM (Naša evangelizacija)
Metod in Mateja Trajbarič OFS (Frančiškov svetni red);
Gregor Pavlič OFS (Razvedrilo)
NS FRAMA (Mladi Frančišku)
Jernej Kurinčič OFM (Pravičnost in mir)
Miran Špelič OFM (Korenine in sadovi, Naše knjige)
Benjamin Tomažič (Napovednik)
Peter Lavrih OFM (Sveta dežela)

Prispevke za rubriko OFS pošljite na e-pošto:
revija.bf@fsr.si

Logotip rubrik: Aleš Porenta

Fotografije:

Internet, arhiv revije BF

Oblikovanje in priprava:

Tina Bruno, Založba Brat Frančišek

Tisk: Tiskarna Pleško, Medvode

Naklada: 2.300

Naslov uredništva:

Frančiškanski trg 16, SI-8000 Novo mesto;
telefon: 07-338-14-77;

E-mail: revija.brat.francisek@ofm.si;

Faks: 07-338-14-79;

Rokopisov in slik ne vračamo.

Revija se vzdržuje s prostovoljnimi prispevki.

Prispevke nakazujte na:

Narodni svet FSR Slovenije,
Prešernov trg 4, SI-1000 Ljubljana

TRR SI56-2420-1900-4608-820 Raiffeisen banka d.d.

Maribor; sklic na 00 700-15.

Glasilo izhaja z dovoljenjem cerkvenih oblasti.

Gospod naj ti podari mir!

Veter sprememb ponavadi zaveje jeseni, letošnja pomlad pa je glede tega naredila izjemo. V uredniškem odboru revije BF bom odslej vodil ekipo sodelavcev vaš stari znanec br. Janez Papa OFM. Pred leti sem se že kalil v uredniški vlogi naše in vaše revije, tako da to vlogo sprejemam z nekaj več gotovosti kot prvič. Hkrati se zahvaljujem dosedanjemu glavnemu in odgovornemu uredniku br. Jerneju Kurinčiču, ki je pet let krmaril barko revije Brat Frančišek.

Tema pričujoče številke revije govori o uboštvu. Slovenska beseda že sama po sebi razloži pomen – biti v Bogu. Vse, kar imamo in znamo, prihaja od Boga. Zato smo povabljeni, da mu to preko ljudi, ki nas obdajajo, vračamo in da si ničesar ne prisvajamo.

Svoj pogled na uboštvo nam na slikovit način predstavlja kapucin br. Gregor Rehar, ki v svojem vsakdanu izkuša bogastvo uboštva.

Srečevanje z Gospodom v adoraciji je gotovo pomemben vidik v konkretnem življe-

nju uboštva lastnega jaza in srečevanja z Njim v najsvetejšem zakramentu.

V nadaljevanju se bomo srečali z novim generalnim vodstvom bratov frančiškanov, pokukali pa bomo tudi v življenje mladih zakoncev, ki bosta spregovorila o svoji poti spoznavanja in medsebojnega iskanja.

Ob dvestoletnici rojstva sv. Janeza Boska velja omeniti, da je bil tudi on član Frančiškovega svetnega reda, o tem pa si boste lahko več prebrali v rubriki OFS, kjer vas čakajo tudi odmevi na narodni tabor in vtisi udeležencev. Spoznali bomo osemdesetletnike, spregovorili pa nam bodo tudi mladi, ki so obhajali Festival FO&FRAMA.

V svetočeželskem delu se bomo seznanili z novicami iz Svete dežele, pred nami pa bodo tudi nadaljevanja treh potopisov (Slovenski camino, Baragova pot in Kelmorajn).

Drage bralke in bralci, prehod v poletje naj poleg sonca in vročine prinese tudi gorečnost za življenje in delo v Gospodovem vinogradu!

Br. Janez Papa

Uboštvo

Ko ljudem razlagam, kako je videti življenje v samostanu, kaj pomenijo vozli in podobno, jih povabim, naj vprašajo, kar jih zanima. Tako za vprašanjem, kdo in kaj nam kuha, se pogosto pojavi drugo glede ekonomije in našega življenja v uboštvu. Zahtevajo razumljiv odgovor brez leporečenja. Poprej so slišali, da bratje nimamo svojih njiv in gozdov zunaj samostanskega obzidja, da tudi tako želimo slediti bratu Frančišku. Ampak, kaj pa drugače? Potem je še tu razlika med uboštvom in revščino. Kakšne avtomobile imamo, kako to deluje, uporaba denarja, plače ... Preprosto jim skušam razložiti z primerom: če bratje recimo potrebujemo čevlje, gremo k predstojniku po dovoljenje in denar, nato v trgovino, z pametjo seveda, ostanek denarja pa z računom vrnemo predstojniku, ki izdatek vpiše v knjigo prihodkov in izdatkov.

Če bi ostal le pri taki razlagi uboštva o bratski ekonomiji, darovih, delu, skupni blagajni, hišnih kapitljih (nekakih sestankih hišnega sveta), bi morda kdo pomislil, da smo pač neka zadruga ali pa hipijevska komuna.

Odločitev za uboštvo je globlja, pomeni, da naše vrednote niso vezane na denar, oblast, modo, da želimo ohranjati stvarstvo, živeti z delom lastnih rok in darovi drugih, da želimo tudi tako pričevati po Frančiškovem zgledu, ki je želel posnemati Jezusa in živeti po njegovem evangeliju, posnemati Jezusa, ki ni imel kamna, kamor bi glavo naslonil ... Za nekatere lahko izziv postane še težji. Veliko stvari lahko razlagamo logično, dokler si znamo odgovoriti na vsa vprašanja. Ko smo zdravi, zlasti ko so naše mize polne, ko zaupamo v Boga, da nam bo dal jesti

in piti, in se spomnimo tudi potrebnih bratov in sester, ki so v revščini, ni težav.

Na vsa vprašanja pa vendarle nimam(o) odgovorov. Pri toliko dogodkih na življenjski poti, ni nobene logike, ne znamo jih pojasniti, ne vemo, ne kod ne kam, pa naj gre za nasilje, bolezen, sestro smrt ... In prav takrat je edina pot, da svobodno (p)ostanemo ubogi, v Bogu. Kajti On ve, mi pač ne. Lahko si neum(or)no razbijamo glavo zakaj, pa ne najdemo odgovora, kajti vedno bo ostalo še eno vprašanje neodgovorjeno. Lahko le zaupamo, da On ve – On, ki nas je preizkusil in nas pozna, njegove oči so videle že naš zarodek ... Tako lahko sebe in druge le vržemo v Njegovo naročje.

»Glasnik največjega kralja sem!« je povedal Frančišek razbojnikom, preden so ga prebutali, okopali v snegu in smejoč odšli!

Glasnik ... Kdor je kadar koli opravljal ta poklic, je moral biti čim hitrejši, da je novica čim prej prišla do naslovnikovih ušes. Peš ali s konji, vse za to, da so novice in odgovore, dobre ali slabe, brž skrbno in natančno prenesli po deželi. Kako željno so jih pričakovali tisti, ki so jih poslali, za njimi so zrli stražarji izza zavetja utrjenih mest in gradov. Da bi svojo nalogo vestno izpolnili, so bili čim lažji, vse nepotrebno bi jih le oviralo pri tem. Pomembno je bilo, da je novica varno in pravočasno dosegla cilj, pa če so ga razumeli ali ne, če jim je to bilo všeč ali ne, v zaupanju, da pošiljatelj ve, kam in zakaj jih tja pošilja. Ni vedel kam iti, kje bo spal, jedel, komu lahko zaupa, za kralja je tvegala glavo. Kaj pa jaz, mi? Mar nisem tudi jaz, ti, mi, oni, glasniki največjega Kralja? Mar ne bi bilo dobro preveriti, kaj imamo v bisagah naših

duš, src, celic, domov? Kaj nas ovira pri tem poslanstvu glasnika, ki nam je zaupano (Ps 139, 1)? »Kjer je vaš zaklad, tam bo tudi vaše srce« (Lk 12, 34).

Kje pa je moj zaklad? Bog govori slu in nam: »Ne bojte se!«

Moje bisage – ovire, so lahko načrti, ki jih imam, pa se Bog ali bližnji s tem ne strinjata. Lahko so v tem, da bratu ne pustim do besede in mu govorim le: »Jaz sem prevozil ogromno kilometrov za

revne.« Slišite Njegovo hudomušno pripombo: »Eh, ti moj ljubljeni in trmasti sin, če te ne bi jaz varoval, bi lahko kmalu pristal pri Perotu – pogrebniku!«?

Naj nam bo vsem vzor brat Frančišek, ki je nazadnje prosil brate, da so ga ubogega, umirajočega in golega položili na gola tla. Čeprav ni imel ničesar na sebi, se je zahvaljeval in blagoslavljal, kajti imel je vse – Boga.

Br. Gregor Rehar,
kapucin

Češčenje Jezusa

Zdi se, da vedno več verujočih in tudi neverujočih odkriva pomen in vrednost tišine v našem hru-pnem svetu. Na spodbudo papeža Fran-čiška je tudi vedno več cerkva odprtih in tako dostopnih vsakemu obiskovalcu. Cerkev je kraj Božje navzočnosti, biva-lišče Gospoda med svojim ljudstvom in prav je, da lahko prihajamo v cerkev kot v svoj dom, kjer nas čaka Oče in Gospod, naš Stvarnik in Odrešenik. V času vedno večje naglice in hrupa po-trebujemo, da se zberemo in umirimo ter pridemo v stik s sabo in z Bogom.

Molimo lahko de-jansko kjer koli in kadar koli. Prav posebna pa je molitev, ka-dar smo pred samim Jezu-sovimi obli-čjem, pred Najsvetejšim. Bog je seveda vedno navzoč, kjer koli smo, pri adoraciji ali češče-nju pa je prisoten na prav poseben način: v svojem telesu in krvi. Med

češčenjem Najsvetejšega nam Jezus daje, da lahko gledamo Njega in hkrati pustimo, da tudi On gleda nas, takšne, kakršni smo. Daje nam, da se potopimo Vanj, bivamo v Njem. Njego-va navzočnost je blagodejna: očiščuje, zdravi, spreminja, daje upanje in veselje.

V celjski stolnici na pobudo laika g. Mateja Prepadnika že več kot eno leto poteka celodnevno češčenje Najsvetej-

šega. Na 3. adventno nedeljo leta 2013 so v župniji začeli z zbiranjem prijav za stalne molivce neprekinjenega češčenja. Več kot 90 stalnih molivcev je odgo-vorilo in s svojo zvesto navzočnostjo omogočajo, da v cerkvi poteka vsako-dnevno češčenje evharističnega Jezusa. V to posebno pastoralno dejavnost je bilo vloženo veliko truda, časa in do-govarjanja. Poglejmo, kaj po enoletni izkušnji molitve pred Najsvetejšim pravi njen koordinator g. Matej

1. Bog daj, Matej, ali se lahko kratko predstavite?

Hvaljen Jezus! Sem mož, oče, v službi pravnik, v župni-ji član ŽPS, organist, zborovodja in koor-dinator češčenja Najsvetejšega; kot človek pa pred-vsem grešnik, ki se trudi biti boljši.

2. V stolni župniji sv. Darnijela ste pobudnik/nosilec češčenja Najsvetejšega. Kako je prišlo do ideje stalne izpostavitve Gospoda in kakšen je bil namen?

Zagotovo nisem pobudnik češčenja evharističnega Jezusa v celjski stolnici. Pobudnik je bil in je še vedno je Sveti Duh. Sem pa na razpolago pri tem čudovitem dogajanju kot Njegovo orodje, kot koordinator.

Po samorefleksiji svojih poslanstev sem se leta 2011 vzel bolj resno v roke tudi pri poslanstvu vodje komisije za liturgijo v okviru našega ŽPS. Kot vsako leto je bilo

tudi leta 2011 v naši župniji tridnevno ce-lodnevno češčenje Najsvetejšega. Ker sem hotel popolneje živeti tudi vlogo vodje komisije za liturgijo, sem se odločil, da po-skušam to dogajanje vsebinsko nekoliko obogatiti. Ideje sem zbiral preko interneta. V internetni iskalnik sem odtipkal nekaj gesel in že sem dobil polno idej iz drugih slovenskih župnij, kaj vse je mogoče še narediti, da se evharistično češčenje ver-nikom čim bolj približa. Med brskanjem po internetu so me popolnoma osvojile spletne strani ameriških župnij, v katerih poteka neprekinjeno češčenje Najsvetej-šega, 24 ur na dan, vsak dan. Tako je prišlo do ideje. Namen našega vsakodnevna češčenja je povsem isti kot v vseh drugih župnijah, v katerih poteka neprekinjeno češčenje evharističnega Jezusa – vračati ljubezen Gospodu, ki nas neprenehoma neskončno ljubi. Češčenje evharističnega Jezusa je torej le naš odgovor na Njegovo ljubezen do nas.

3. Spominjam se, da je bilo za projekt stalnega češčenja veliko priprav. Kako so potekale? Kako so se odzivali duhovniki in ljudje?

Najprej sem dve leti staro idejo, ki je s časom le še pridobivala na moči, za-upal nekaterim prijateljem in znancem s prošnjo, da molijo za to, da bi skupaj

razložili, ali gre le za človeško idejo ali za Božjo voljo. Dne 11. junija 2013 sem idejo pod točko »Razno« predstavil na srečanju ŽPS, čeprav tega takrat še nisem imel namena storiti, a so okolišči-ne srečanja napeljale, da sem vendarle povedal, kaj me »teži«. ŽPS na čelu z g. opatom je idejo sprejel z velikim odo-bravanjem, pa tudi s precej dvomov, da bi v naši mestni župniji bilo mogoče kaj takega izpeljati.

Nato so se začele molitvene in tudi povsem konkretne priprave na začetek dogajanja. Seveda smo imeli v začetku v mislih neprekinjeno češčenje Najsvetejšega. Po šestih mesecih priprav, raz-ločevanju, pisanju elektronskih pisem, elektronskih vabil, oznanil in veliko pogovorov z veliko verniki, smo na 3. ad-ventno nedeljo leta 2013 sprožili akcijo zbiranja prijav. Že prej smo določili, da bomo prijave zbirali en mesec (in ne v nedogled), nato pa se bo na podlagi vseh zbranih prijav uvedlo takšno češčenje, kot ga bodo prijave dopuščale. Odzivi duhovnikov in ljudi so bili zelo različni. Od velikega navdušenja do hude skepse. Meni je bilo edino pomembno mnenje g. opata, ker sem kar sam Bogu določil, da naj bo g. opat znamenje, po katerem bom spoznaval Božjo voljo v tej zadevi.

4. Kako češčenje poteka sedaj? Kdo so stalni molivci?

Kmalu po začetku češčenja, 13. januarja 2014, so dodatne prijave stalnih molivcev omogočile, da je češčenje Najsvetejšega lahko potekalo vsak dan, in sicer od ponedeljka do petka od 7.30 do 21.00, ob sobotah od 7.30 do 12.00 in ob nedeljah od 18.30 do 21.00. Stalni molivci so vsi, ki so pripravljeni eno uro na teden (točno določen dan in uro) podariti svojemu Gospodu. Pri nas so stalni molivci ljudje vseh generacij, tako moški kot ženske. Nad povprečno starostjo stalnih molivcev sem celo nekoliko presenečen, saj je nižja od pričakovane. Glavnina stalnih molivcev je vernikov naše župnije, kar nekaj je tudi vernikov vseh sosednjih župnij, nekaj malega pa tudi iz sosednjih krajev.

5. Na praznik Jezusovega krsta je bilo eno leto od začetka češčenja. Ali vidite konkretne sadove v ljudeh, župniji, v mestu Celje? Kaj ljudje povedo o izkušnji češčenja?

Konkretni sadovi so še skriti v življenjih molivcev in tistih, za katere molimo. Ne gre še torej za neke konkretne javne sadove. Sicer pa tudi ne moremo vedeti, koliko naša molitev pripomore k miru v državah, kjer divjajo vojne, koliko duš v vicah je potolaženih ali rešenih, koliko bolnikov ozdravljenih ali vsaj potolaženih ... Pri tem dogajanju sem se naučil biti ponižen in potrpežljiv. V tem letu češčenja sem iz pripovedovanj in pričevanj molivcev začutil, da bo Gospod najprej nežno vstopal v naša ranjena življenja, srca, družine in zakone, medsebojne odnose in v številna trpljenja, ki jih povzročajo boleznin in druge stiske vsakdanjega življenja. Šele nato pričakujem, da nas bo Gospod vodil naprej k stvarjem, ki jih želi uresničiti preko nas.

Na začetku češčenja so bile zelo očitne sad solze – solze žalosti, solze sreče, solze, ki so pomenile, da se človeška duša odpira svojemu Bogu. Teh solza je bilo res veliko.

6. Kaj vam osebno pomeni češčenje in kako preživete čas pred Gospodom?

Moja sveta ura pred evharističnim Jezusom je moj zaklad. Je milost, ki si je z ničimer nisem zaslužil. Mi je tako domača in tako del mene, kot bi se z njo že rodil. Gledanje s telesnimi očmi v telesno navzočega Jezusa, skritega za tančico evharistične skrivnosti, je zame ogromen privilegij, ki se mu ne bi hotel odpovedati. V kapeli češčenja se srečujeta človek in Bog, zemlja in Nebo – podobno, a na drug način kot pri sv. maši.

Polovico časa pred Gospodom preživim v molitvi in premišljevanju rožnega

venca, v katerega vpletam potrebe vseh, ki se mi priporočajo v molitev, in potrebe vseh, ki svoje namene vpisujejo v »knjigo namenov«, drugo (manjšo) »polovico« pa v pogovoru z Njim – v govorjenju in poslušanju. Seveda sem precej bolj zgovoren jaz, ker so moja duhovna ušesa še precej gluha. A upam, da bo Gospod ozdravil tudi mojo gluhost in slepoto.

7. Nekaj (zanimivih) zapisov iz knjige, kjer ljudje vpisujejo svoje misli, zahvale, novice ...

Jezus!

Samo ti veš, zakaj je bilo potrebno, da si me danes poklical na »razgovor«. Sama sva bila. Vedel si, da potrebujeva drug drugega – jaz tebe, da se ti izpovem, ti mene, da mi lahko pomagaš. Dolg je bil najin pogovor. Tudi nekaj očitkov je bilo v njem, ampak sedaj moje srce lahko poje: »Hvala ti!«

Jezus, hvala, da si uslišal mojo prošnjo. Stopil si v srca brata in sestre in rešil nesporazum glede dediščine, ki je trajal kar sedem let. Sedaj pa sta zadevo rešila sporazumno in se objela. Hvala za to milost, dragi Jezus.

Sporočam vam veselo novico! G. Ediju, za katerega smo molili zadnje dni, se je stanje zelo izboljšalo. Pred nekaj dnevi se je zbudil iz kome, sedaj samostojno diha, tudi že govori in se veseli življenja! Naslednji teden, če bo stanje stabilno, bo operiran, dobil bo srčni spodbujevalnik, ki bo preprečeval nenadne zastoje srca. Družina se vsem iskreno zahvaljuje za vse molitve in priprošnje! Še naprej prosimo, da ga jemljete v misli v vaših molitvah, da bi operacija uspela in bi dokončno okreval. Iskrena hvala vsem, saj je šlo za las ... Naj vas Bog blagoslovi!

8. Posebnost je tudi češčenje na prvi petek. Kako poteka?

Na pobudo molivcev, da bi vsaj enkrat na mesec častili evharističnega Jezusa tudi ponoči, in to vsaj na prvi petek, smo uvedli tudi nočno češčenje, ki poteka vsak mesec v noči s prvega petka na prvo soboto. Nočno češčenje se začne v petek ob 21.00 (takoj po zaključku dnevnega češčenja) in traja do sobote do 7.00 zjutraj (do jutranje sv. maše). V nasprotju z dnevnim češčenjem se za nočno češčenje molivci prijavijo za najmanj dve uri češčenja, cerkev pa je zaradi varnosti zaklenjena. Obisk je za moj občutek dokaj velik – vsaj 20 molivcev se zvrsti v nočni molitvi pred Gospodom. Tako se enkrat na mesec pridružimo Jezusovi nočni molitvi. Dobro je v srcu vedeti, da nas Gospod vabi k sebi tudi ponoči in se tudi takrat želi družiti z nami.

Pogovor je pripravila s. Mojca Korošec, fmm

Generalni kapitelj bratov frančiškanov

Red manjših bratov oziroma bratje frančiškani vsakih 6 let obhaja generalni kapitelj, ko se zberejo provincialni ministri iz vseh provinc in drugih enot reda (98), predstavniki bratov neduhovnikov iz vseh konferenc reda (14) ter člani generalnega vodstva (10) s tajnikoma za evangelizacijo in misijone ter za vzgojo in študij. Na generalnem kapitlju sodeluje tudi več kot 30 sodelavcev, ki skrbijo za nemoten potek kapitlja (ekipa tajništva kapitlja, prevajalci, razlagalci, strokovnjaki za posamezna področja, uredniki sklepnega dokumenta, predstavniki liturgične in logistične komisije). Na generalnem kapitlju se začrtajo smernice za delo in življenje bratov ter se izvoli novo vodstvo reda: generalni minister, generalni vikar in osem generalnih definatorjev.

Na nedeljo pred Gospodovim vnebohodom so tako v Assisiju pri Porciunkuli začeli že 188. generalni kapitelj, ki nosi naslov: Bratje in manjši. Dobrih 800 let po ustanovitvi reda (1209) so bratje frančiškani pri Porciunkuli (t.j. cerkvi, kjer so začetki reda) obnovili svojo misi-

jonsko zavzetost in pripravljenost, da se srečajo z »novimi ubogimi« današnjega časa in okrepijo svojo evangelizacijsko navdušenje, medverski in medkulturni dialog ter delo za širitev miru.

Iz naše Slovenske frančiškanske province sv. Križa so se kapitlja udeležili kar trije bratje, saj sta bila poleg provincialnega ministra p. Marjana Čudna navzoča tudi br. Marijan Cvitak kot predstavnik bratov neduhovnikov iz Južnoslovanske konference in p. Viktor Papež, ki na kapitlju sodeluje kot strokovnjak za pravna vprašanja.

21. maja dopoldne so člani generalnega kapitlja volili generalnega ministra reda manjših bratov. Za to službo je bil za naslednjih šest let ponovno izvoljen dosedanji generalni minister br. Michael Anthony Perry. Rojen je bil v kraju

Indianapolis (ZDA) 7. junija 1954. Bil je provincialni minister province Presvetege Jezusovega srca v ZDA, v provinci je deloval tudi v teološki vzgoji, formaciji po noviciatu, pri mednarodnem delu za pravičnost, mir in ohranjanje stvarstva, deset let pa je deloval tudi v misijonih v Demokratični republiki Kongo. Od leta 2009 je bil generalni vikar reda in ob izpraznitvi mesta generalnega ministra je bil izvoljen za generalnega ministra ter je vodil red do tega generalnega kapitlja. Potek volitev je vodil delegat svetega očeta, kardinal Errazuriz Ossa, ki je podelil novoizvoljenemu pečat vsega reda manjših bratov. Br. Michael Anthony Perry je 120. naslednik sv. Frančiška. Do leta 2021 bo vodil skoraj 14.000 redovnikov reda manjših bratov, ki delujejo v 120 državah sveta.

Br. Julio César Bunader je bil v petek, 22. maja 2015, izvoljen za generalnega vikarja frančiškanskega reda. Rojen je bil leta 1961 v Mendози (Argentina). Br. Julio je bil na prejšnjem generalnem kapitlju izvoljen za generalnega definitorja za latinskoameriško regijo, leta 2013 pa je prevzel službo vikarja reda. Noviciat je začel 5. 3. 1984, prve obljube je izrekel 27. 2. 1985, slovesne obljube pa 12. 3. 1988. V duhovnika je bil posvečen 1. 5. 1992. Prihaja iz province Vnebovzetja Device Marije iz Rio de la Plate v Argentini.

V vodstvu reda je poleg generalnega ministra in vikarja reda tudi osem definitorjev oziroma svetovalcev. V soboto, 23. maja 2015, so za obdobje šestih let izbrali naslednje brate za generalne definitorje:

Evropsko področje pokrivajo trije generalni definitorji: br. Antonio Scabio iz Beneške province sv. Antona Padovanskega (Benetke, Italija), br. Ivan Sesar iz Hercegovske province Marijinega vnebovzetja (Mostar, BiH) in br. Lóránt Orosz iz Province Velike Gospe Madžarov (Budimpešta, Madžarska).

Latinskoameriško področje pokrivata dva generalna definitorja: br. Valmir Ra-

mos iz Kustodije Presvetega Jezusovega Srca (Brazilija) in br. Ignacio Ceja iz Province sv. Frančiška in Jakoba (Zapopan, Mehika).

Za angleško govoreče področje je bil izvoljen br. Kevin Caoimhín Ó Laoide iz Irske province.

Afriko in Srednji Vzhod pokriva br. Nicodème Kibuzehose iz Province sv. Frančiška Asiškega (Nairobi, Kenija).

Azijo in Oceanijo predstavlja br. Lino Gregorio Redoblado iz Province sv. Petra Krstnika (Quezon City, Filipini).

Pripravil br. Janez Papa

Zakon – ne samo živeti skupaj, ampak tudi rasti, čutiti ...

Kristina in Robert Jejčič

Za tiste, ki vsaj nekoliko poznajo, kaj se dogaja pri Frančiškovih otrocih in mladini, Kristina in preko nje tudi Robert nista neznana. Ona je bivša predsednica FRAME, zdaj pomaga pri urejanju otroške revije Mavrica, pole tega pa je še katehistinja, voditeljica otroške pevskega zbora. On ima rad kolesarjenje, hojo v hribe ... Obema je blizu hitrost. Z intervjujem sta malo odstrla svoje doživljanje sebe in zakona, v katerem sta eno leto. In v njem ujela ton mladosti, pripravljenosti, živosti – tega, kar sama sta.

Če bi se morala z nekaj besedami opisati, kako bi to naredila?

Robert: Bučmana. ☺

Kristina: Ja, bučmana. S tem misliva, da sva čisto navaden par s svojimi fin-tami, svojo dinamiko ... Po moje tisti, ki naju ne poznajo dobro, ne razumejo, kako lahko dva tako različna človeka živita skupaj.

Kaj pa vsakega posebej? Kaj bi rekla drug za drugega, da so njegove/njene močne točke?

Kristina: Robertove močne točke so gotovo njegova preudarnost, zanesljivost in da se drži svojih načel. Drugače pa je Robert bolj molčeč in zadržan. Pravo moje nasprotje.

Robert: Kristinina močna točka je, da mora biti ves čas aktivna, veliko premišluje o stvareh in išče odgovore.

Kako bi opisala čas, ko sta bila samo Kristina in Robert – se pravi svoje otroštvo in mladost, svoji družini?

Robert: Kot otrok sem odraščal na kmetiji. Z bratom sva največ časa preživela zunaj na kolesih. Seveda je bilo potrebno kdaj tudi pomagati pri delu na kmetiji. Najstniška leta mi je zaznamovala tudi bolezen, saj sem kar precej časa preživel po bolnišnicah. Takrat mi je stala ob strani družina, še zlasti mama. Najbrž smo zaradi tega močno povezani tudi danes, ko sva oba z bratom poročena in živiva stran od doma.

Kristina: Moje otroštvo je bilo na neki način podobno Robertovemu. Sicer nismo imeli doma velike kmetije, vendar sva z bratom veliko časa preživela zunaj. Tudi moji starši so želeli, da jim pomagamo pri raznih opravilih, čeprav sem sama

raje preživljala čas za knjigami ali pred televizijo. S šolo pa sem si začela kopiciti dejavnosti, glasbena, razni krožki, tekmovalništvo ... Potem pa gimnazijska leta in študij. V naši družini sem veljala za hišnega pohajčarja, ker sem že od malih nog vedno rada odhajala kam na počitnice, odkrivala nove kraje – vedno pa sem se rada vračala domov.

Kaj pa obdobje, ko sta se spoznala in spoznavala – kateri je prvi vedel, da je to tisto pravo?

Kristina: To, da sva midva prišla skupaj, je v bistvu tudi zasluga srečanja NS OFS. Še danes se spomnim, da smo bili v Mariboru pri bratih kapucinih in se je pripravljala prenovljen statut OFS. Mene kot predstavnice FRAME to ni posebno zanimalo, zato sem malo brskala po internetu in si začela dopisovati z Robertom, ki je

bil dosegljiv. Od prej sem ga poznala, prek skupnih prijateljev. In tako sva se, medtem ko je bila na dnevnem redu še vedno ista točka in sva si midva gotovo dopisovala že kakšno uro, dogovorila, da greva konec tedna skupaj smučat. Potem so šle stvari kar same naprej.

Robert: Da je to pravo, so po moje vedeli moji prijatelji prej, kot sem si jaz priznal. To so nama povedali, ko sva jim povedala, da se bova poročila. Njihove besede do bile: »Ma sej mi smo tu vejdlji, od kar sta ukop.« Trenutka, ko se je to zgodilo, ne morem določiti, je prišlo kar samo in mislim, da kar pri obeh približno istočasno.

Dobro leto sta poročena (poročila sta se maja 2014) – česa sta se v tem času naučila drug o drugem in o skupnem življenju?

Robert: Da Kristina zjutraj ne more spati in tudi mene rada zbudi. ☺

Kristina: Da mora Robertu budilka dvakrat do trikrat zvoniti zjutraj, preden vstane. ☺ Da je lepo biti poročen.

Robert: Na začetku je bilo nekaj prilagajanja, ker sva se morala navaditi druga na drugega. Zdaj pa je že veliko lažje.

Kristina: Že kot fant in punca sva se veliko pogovarjala in stvari skupaj predebatirala in to prakso ohranjava tudi v zakonu in zaenkrat deluje. Naučila sva se, da si je treba vzeti čas za odnos, da ne samo živiš skupaj, ampak tudi rasteš, čutiš ...

Robert: Da nama kljub veliko še neuresničenim željam, nič ne manjka, ker sva skupaj.

Obema so blizu hitri avtomobili – kaj poleg skupnih interesov je še pomembno v vajinem zakonu?

Kristina: Mogoče se sliši hecno, vendar imava več vsak svojih konjičkov kot skupnih. Jaz sem animatorka, vodim zborček, rada brskam po arhivih ... Te stvari Roberta ne pritegnejo, kot mene ne kolesarjenje in hoja v hribe. Seveda imava tudi skupne stvari, pri katerih se ujameva, ena izmed njih je hitra vožnja.

Robert: Pomembno se mi zdi, da se podpirava v najinih dejavnostih. Kristina hodi na moje dirke in me spodbuja pri kolesarjenju, jaz hodim na nastope njenega zborčka, izlete z veroučenci ...

Kristina: Bolj kot skupni interesi so nama pomembne skupne vrednote, kot so družina, zvestoba, spoštovanje, vera, poštenost, preprostost ... Tu se lepo ujemava.

Kristina, tebe poznamo kot prejšnjo predsednico FRAME (Frančiškove mladine) - koliko te je oblikovala Frančiškova duhovnost in koliko je svetnik ubožstva blizu tudi Robertu?

Kristina: Frančiškova duhovnost prežema moje življenje. To, kar sem danes, z mojim pogledom na svet in sistemom vrednot, je gotovo v veliki meri odsev tega, kar sem prejela kot članica Frančiškove mladine. Robert pa se, če hoče ali noče, srečuje s to duhovnostjo, ker jo živim jaz in se kaže tudi v najinem odnosu.

Robert: O svetem Frančišku sem največ izvedel od Kristine. Odkar sva skupaj s Kristino, pa se tudi srečujem z ljudmi, ki so povezani z njim. Tako mi ta duhovnost postaja domača. Blizu mi je predvsem ta spoštljiv odnos do stvarstva in preprostost – reči dovolj imam, ne potrebujem še tega.

Kristina: Upam, da nama bo še v letošnjem letu uspelo, da greva skupaj v Assisi. Da Robert to, o čemer mu govorim in kažem po slikah, vidi in doživi sam.

Kako vero vpletata v svoje sedanje življenje?

Robert: Vsak večer, preden zaspiva, skupaj zmoliva. To je postalo navada, ki se je drživa od prvega dne. Vsak dan je en zadolžen za molitev. Tako dan, ki sva ga preživela, izročiva Bogu. Pa tudi pogovarjava se o veri. Čeprav je tukaj Kristina tista, ki je glavna, ker ona potem poda še kakšno teološko razlago.

Kristina: Trudiva se tudi, da hodiva skupaj k sveti maši. Verjamem, da tudi iz vere črpava moč za življenje. Vem pa, da imava tudi dve zelo močni molivki za

Naučila sva se, da si je treba vzeti čas za odnos, da ne samo živiš skupaj ampak tudi rasteš, čutiš ...

sabo – to sta najini noni, in nama tudi njune molitve pomagajo.

Glede na to, da si vaju je brez Frančiška malo težko predstavljati, sta razmišljala o nadaljevanju v kakšni skupini znotraj Frančiškovega svetnega reda?

Kristina: Ko sem bila pri FRAMI, sem vedno gledala naprej, kaj bo, ko bom »prerasla« FRAMO. Želja, da bi to pot nadaljevala je, vendar se v nobeni skupini OFS, ki deluje v moji bližini, ne vidim. Gotovo je dar, da si z starejšimi združen v bratstvu, vendar so moje potrebe trenutno bolj primerne za kakšno »zakonsko skupino OFS«. Mogoče pa bomo kdaj ti, ki smo nekoč bili »kriška

To, kar sem danes, z mojim pogledom na svet in sistemom vrednot, je gotovo v veliki meri odsev tega, kar sem prejela kot članica Frančiškove mladine

FRAMA«, združili moči v mlajši skupini OFS. Čas bo pokazal. Pot poznamo, samo odpraviti se moramo.

Česa si želita v prihodnosti?

Kristina: Da bi se najina družina kaj povečala. Da bi dobila svoje stanovanje. Da bi končno dokončala študij ... Želja je veliko. Midva bova naredila svoje, ostalo pa je v Božjih rokah. ☺

Robert: Se popolnoma strinjam s Kristino.

Robert, česa se pri Kristini ne naveličaš?

Robert: Kristininih kuharskih mojstrov, da je vedno dobre volje, da mi vsake toliko časa, ko najmanj pričakujem, ušpiči kakšno neumnost. Gotovo je še kaj, česar se zdaj ne morem spomniti.

Kristina, nad čem pri Robertu si bila nazadnje navdušena?

Kristina: Kako se zna odločno in nežno hkrati postaviti za stvari in ljudi, ki so mu pomembne, in jih zaščititi.

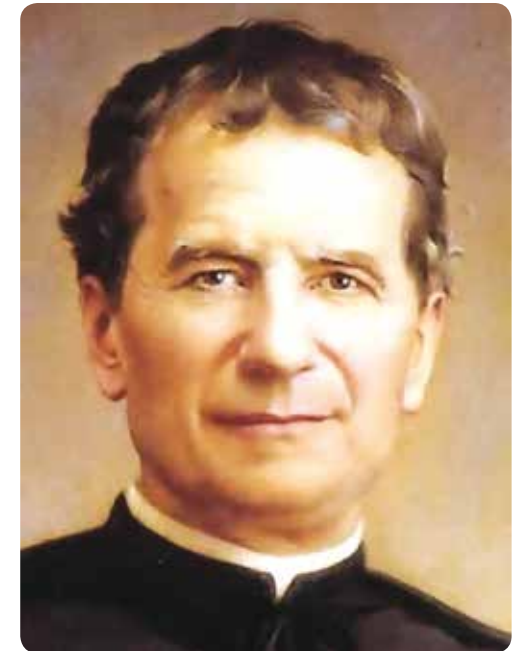
Pogovor pripravila Fani Pečar OFS

Znani člani Frančiškovega svetnega reda

Janez Bosko

Letos praznujemo dvestoletnico rojstva svetega Janeza Boska, zavetnika mladine in ustanovitelja salezijanske družbe. Tega se upravičeno lahko veselimo tudi Frančiškovi, med drugim tudi zato, ker je Janez Bosko pripadal Frančiškovega svetnega reda.

Janez Bosko oziroma Giovanni Melchiorre Bosco se je rodil v vasi Becchi blizu Torina v Piemontu (danes se kraj po njem imenuje Colle don Bosco). Njegova mati Margareta je bila druga žena očeta Francesca, ki je imel sina že iz prvega zakona. Ko mu je še ne triletnemu umrl oče, je mati ostala sama s tremi otroki, tremi fanti, katerih vzgoja je ostala na njenih plečih. Najbrž je po njenem zgledu (bila je tretjerednica) Janez vstopil v Frančiškov svetni red. Zaradi revščine (in nerazumevanja s starejšim polbratom) je moral zgodaj od doma, vendar si je z delom in iznajdljivostjo našel sredstva, da je se je lahko šolal in postal duhovnik. Hkrati pa je zaradi te izkušnje imel kasneje neverjeten posluš in srce za ljudi, ki jih je pestilo siromaštvo. V duhovnika je bil posvečen leta 1841 in od tega dne dalje je vse svoje moči zastavil za zapuščeno mladino v Torinu. Leta 1846 je ustanovil prvi oratorij sv. Frančiška Saleškega, leta 1859 pa družbo, ki jo je po tem svetniku imenoval salezijanci. Njihova osrednja naloga je bila (in je še danes) vzgoja revnih, ogroženih in mladih na sploh. Oratoriji pa so takrat pomenili domove, kjer je Bosko zbiral mlade, jim ponujal osnovne pogoje za življenje (hrano, streho nad glavo, ...), jim omogočil, da

so se izučili kakšnega poklica in jih ob tem tudi versko vzgajal. Za kuharico v oratorij je prišla pomagat Boskova mati Margareta. Ko je leta 1856 umrla, je bilo v oratoriju že 150 mladih fantov. Med mladimi, ki so se kalili ob njem, je bil tudi Dominik Savio, ki je prav tako razglašen za svetnika. S sodelovanjem sv. Marije Mazzarello je leta 1872 osnoval še žensko vejo – salezijanke oziroma Hčere Marije Pomočnice. Že v času svojega življenja je odprl svoje vzgojne zavode tudi zunaj Italije, v Franciji in Španiji ter v Ameriki.

Izčrpan od dela je umrl star 73 let, 31. januarja 1888. Pokopali so ga v baziliki Marije Pomočnice v Torinu, med blažene je bil prištet leta 1929, za svetnika pa razglašen leta 1934.

Svetega Janeza Boska prepoznamo po duhovniškem oblačilu, navadno je obkrožen z mladino. Je zavetnik mladih, mladinskih delavcev in katoliških založb.

Fani Pečar OFS

Narodni tabor Frančiškovega svetnega reda na Brezjah

Prihod, zbiranje udeležencev, namen srečanja

V jasnem pomladnem jutru sobotnega dne nas je prebudila pesem ptic, ki tokrat ni vabila v prelepo, zeleno brstečo pokrajino le zato, da bi se naužili lepote narave in svežega zraka, pač pa predvsem, da bi na ta dan prejeli tudi mnogo duhovnih darov.

Iz različnih krajev Slovenije, od vzhoda do zahoda, od severa do juga pa še od kod vmes, od povsod, kjer domujejo slovenska bratstva OFS, so se stekale, povezovale in združevale naše poti na skupnem cilju. To je bil tabor narodnega bratstva Frančiškovega svetnega reda v znanem romarskem svetišču in milostnem kraju pri brezjanski Materi Božji, baziliki sv. Vida na Brezjah.

Od kod vse prihajamo, so naznanjale tudi lično izdelane zastavice in grbi posameznih bratstev, ki so kasneje našli svoj prostor pred oltarno mizo. Na tem mestu moramo posebno pohvaliti tiste,

ki so poromali peš in prehodili kar lepo število kilometrov, nekateri so tudi prikolesarili, večina pa se nas je pripeljala kar z osebnimi avtomobili ali avtobusi.

Na Brezje smo prišli z namenom, da obeležimo in slovesno sklenemo leto, posvečeno zavetniku OFS sv. Ludviku.

Lepo in prepričljivo je bilo začutiti pričevalsko moč združenih bratstev, tako preko številne udeležbe kot tudi v besedi in Duhu, ki je vel med nami.

Skupna molitev nas je povezala in izročila delovanju Svetega Duha, da bi nam pomagal spoznati, razločevati in pričevati o tem, kdo smo, kaj je naša naloga in vloga v Cerкви in družbi, kateri naj bodo naši bližnji in bodoči stebri, cilji in načrti ...

Zbrali smo se tudi, da bi v skupnosti še utrdili našo vero, morda vsak v sebi obnovili smisel in pomen dane zaobljube in da bi znova začutili jedro svoje in naše skupne duhovnosti, to je: predanost evangeliju, njegovemu sporočilu in vrednotam, tudi po zgledu obeh svetih zavetnikov reda OFS.

Pa še to....

... malce za šalo, malo zares. Ob prihodu na brezjansko parkirišče je bilo seveda, kot običajno, potrebno plačati parkirnino. Mladeniču, ki je pobiral »ta-

kso«, sem hudomušno rekla: »No, saj danes boste pa lahko kar nekaj zaslužili ...« »Ja,« je odvrnil (gotovo nič slabega misleč), »danes pa bo, ker imajo tukaj mašo ob desetih neki »oldtimerji« ...« (v prevodu: starodobniki).

S prijateljico s. Brigito sva se ob tem odgovoru malce presenečeno in začudeno spogledali v smislu: »Češ, a še ti, poleg nas?« Priznam, da me je kar malce zaskrbelo, ali sem si morda napačno zapomnila uro našega molitvenega srečanja in svete maše. Potem sva naprezali oči, da bi kje zagledali te »oldtimerje«, a razen enega, res malce starodobnega vozila, nisva nikjer uzrli nič takšnega. Povsod pa mlade, mladostne in pomlajene ljudi ... po srcu in duši.

Napoved mladeniča pa se je deloma izkazala celo kot »pre-roška«, saj smo se v osrednjem delu našega srečanja tematsko resda preselili tudi v davni srednji vek. Z veseljem pa sem sprejela izziv: prenesti »starodobnost« v sodobnejši čas in primeren način oznanjevanja.

Pozdrav udeležencem in sveta maša s homilijo našega nadškofa p. Staneta Zoreta

Med uvodno molitvijo so se v cerkvi počasi skupaj zbirala bratstva, vsaka skupina je odložila pred oltarjem svojo zastavico ali grb. Od nekod je čudovito zadišalo po sveže pečenem kruhu in lep, velik hleb kruha z oznako »Tau« se je pridružil drugim simbolom.

»Biti kakor kruh, hrana za druge, kot Jezus (ki mu je nato sledil sv. Frančišek in za njim sv. Ludvik in še mnogi),« sem pomislila sama pri sebi in verjamem, da je še kdo pomislil in čutil tako.

ln že je zadonela pesem na čast sv. Ludviku, s katero se je začela sveta maša, ubrano petje pa je ves čas vodil p. Vid Lisjak.

V uvodni besedi je br. Metod Trajbarič toplo pozdravil sestre in brate OFS, vse navzoče, še posebej pa seveda g. nadškofa, nam dragega p. Staneta Zoreta, ki je nato v krogu Frančiškovih bratov vodil slovesno bogoslužje.

Nadškof p. Stane nas je nagovoril s čudovito homilijo z razlago Božje besede in s poudarkom na evangelijskih vrednotah, po katerih sta zvesto živela tudi zavetnika OFS, sv. Frančišek Asiški in sv. Ludvik. Na zanimiv in privlačen način nam je predstavil lik in življenjsko pot sv. Ludvika. Naj omenim le en del tega, kar smo lahko slišali, in sicer to, da je sv. Ludvik, ta veliki svetnik, vzornik in zavetnik OFS, moder in pravičen kralj, sicer tudi ljubeč mož in družinski oče, je znal in zmoget tudi odložiti kraljevo krono ter si nadeti raševinast plašč. V luči evangelijskih vrednot je želel ponižno, skromno in zvesto slediti zgledu našega očeta Frančiška.

...sv. Ludvik, ta veliki svetnik, vzornik in zavetnik OFS, moder in pravičen kralj, sicer tudi ljubeč mož in družinski oče, je znal in zmoget tudi odložiti kraljevo krono ter si nadeti raševinast plašč. V luči evangelijskih vrednot je želel ponižno, skromno in zvesto slediti zgledu našega očeta Frančiška.

družinski oče, znal in zmoget tudi odložiti kraljevo krono ter si nadeti raševinast plašč. V luči evangelijskih vrednot je želel ponižno, skromno in zvesto slediti zgledu našega očeta Frančiška, s katerim sta bila

praktično sodobnika. Imel je odprto uho in srce za Boga in bližnje in često je v preprostih oblačilih sedel pod kako drevo ob poti in tam prisluhnil potrebam svojega ljudstva.

Pomembno je *živeti svetost*, je poudaril p. Stane, v našem vsakdanjem osebnem življenju, molitvi in delu. Po zgledu svetnikov, a vsak od nas nosi in mora *dejavno živeti* svojo svetost, tj. iskati, najti in živeti svojo poklicanost od Boga. Ta cilj naj nas spremlja na vseh poteh, v vseh danostih in preizkušnjah življenja in naj nas po zgledu svetnikov, vodi k bližnjemu in k Jezusu obenem. Pa kakršen koli je naš stan (samski, poročen, posvečen), cilj in smisel našega

življenja in dela ostaja enak, v resnični ljubezni darovati se Bogu in ljudem. Ljubiti, darovati, sprejemati in deliti naprej to, kar nam je bilo podarjeno od Boga.

Dopustiti moramo in biti resnično odprti za to, da Božja beseda v vseh časih in v slehernem trenutku nagovarja naša srca in razsvetli naše korake, naša dejanja, da lahko skozi premišljevanje Besede, molitev in konkretno delo postanemo in smo zvesto in predano orodje v njegovih rokah.

Prav vsak od nas, torej ne glede na stan, ne glede na poklic ali službo, ki jo opravlja, je lahko nagovorjen, je poklican, izbran od Boga in dobrodošel v služenju Bogu in bližnjemu.

Oznanjevanje torej ne sme biti (le) v besedi ali ostati beseda, temveč mora postati moj in tvoj način življenja.

Ob zaključku svete maše sta s. Jana Potokar in s. Marjetka Birk nadškofu izročili tudi simbolično pomenljivi darili: že predhodno omenjeni hlebec kruha in zastavico s simbolom bratstva.

Nadškof se je prijazno zahvalil in nam podelil svoj blagoslov, nato pa smo skupaj občuteno zapeli Frančiškovo pesem: »O moj Bog, dopusti mi ...«

Druženje s sestrami, brati in g. nadškofom ter agape

Po sveti maši je sledilo prijetno druženje na prostem, kjer smo se znova razveselili že znanih in novih obrazov bratstva. Po duhovni hrani smo se lahko okrepčali tudi s čajem, domačim vinom in drugimi napitki, z okusnimi kruhki, pecivom in raznimi prigrizki.

Vse to je prihajalo iz pridnih in radodarnih rok naših bratov in sester, prav vse skrbno pripravljeno in ponujeno z nasmehom.

Med nami so bili tudi redovni bratje, sestre in patri iz različnih krajev in »koncev« Slovenije. Vzdušje je bilo seveda sproščeno in živahno, hkrati pa je vse potekalo urejeno, brez vsake naglice in mirno. Veseli smo bili tudi druženja z našim nadškofom, ki je bil sredi med nami, s svojo naravno topli-

V srce segajoče je bilo prisluhnti obema, ki sta spregovorila iz globine svojih življenjskih izkušenj in preizkušenj ter z nami podelila svoj notranji svet, v katerem je tako veliko prostora za Boga in bližnjega.

no in odprtostjo na voljo vsakomur, ki mu je želel stisniti roko v pozdrav ali spregovoriti besedo z njim. V stiku z ljudmi ostaja p. Stane kljub svoji zahtevni »službi«, kot vedno poprej še v »starih časih«, vedro razpoložen, nasmejan in dobronamerno duhovit. Slišati je bilo pohvale, da ga je po Frančiškovo veselega, odprtega in na svoj način »karizmatičnega« Bog preko papeža Frančiška (s katerim sta duhovno v sorodu :)) postavil na čisto pravo mesto za nadškofa. (Da, Sveti Duh deluje tudi v slovenski Cerkvi, da ne bi kdo morda podvomil o tem!).

Prepričana sem, da mu prav vsi želimo na tej odgovorni in ne ravno enostavni poti veliko Božjega blagoslova, vzdržljivosti, poguma, moči, modrosti in naj ga v vsem navdihuje, vodi, spremlja in blagoslavlja Sveti Duh.

P. Stane, naš g. nadškof, tudi na tem mestu: Hvala za vse, *mir in dobro* in srečno!

Poročilo s. Dorice Emeršič in pričevanji s. Stanke Mihelič in br. Slavka Žižka

V pričakovanju poročila in osebnih pričevanj smo znova zapolnili klopi in sedeže v cerkvi.

Zanimivo je bilo prisluhnti s. Dorici, ki je podala poročilo iz Generalnega kapitlja OFS, ki je bil novembra 2014 v Assisiju, na katerem je sodelovalo okrog osemdeset bratstev. Med drugim je povedala tudi to, kako presenetljivo je bilo za udeležence dejstvo, da so se bratstva tako zelo ujemala v načrtovanih in skupnem oblikovanju temeljnih skupnih smernic dela za naprej (obsežneje objavljeno v prejšnji številki BF).

Nato pa sta sledili pričevanji s. Stanke in br. Slavka. V srce segajoče je bilo prisluhnti obema, ki sta spregovorila iz globine svojih življenjskih izkušenj in preizkušenj in z nami podelila svoj notranji svet, v katerem je tako veliko prostora za Boga in bližnjega. Njuni pričevanji sta se med seboj nekako prepletali, obe izpovedi pa je lepo povezoval br. Jaro Kneževič.

Lahko rečemo, da je bila temelj in rdeča nit obeh pričevanj ljubezen, ki jo lahko zapišemo z veliko začetnico. O obeh pričevanjih bi lahko še malo podrobneje razmišljali, morda v kateri

od prihodnjih števil revije BF, saj sta nas z vsem izrečenim resnično obogatila.

Naj na tem mestu zapišem le to, da s. Stanka najde svoj navdih v ljubezni do Boga in v povezanosti z njim, ki ji daje vse. Svojo poezijo, ki je pravzaprav molitev, piše ob vrsticah duhovno močnih sporočil starozaveznih psalmov, dotika pa se tudi skrivnostne lepote stvarstva, duhovnosti sv. Frančiška in sv. Klare ...

Brat Slavko pa nam je spregovoril o svoji življenjski, predvsem pa zakonski in družinski poti, s svojo ljubljeno, žal že pokojno ženo s. Vido, ki je zaradi neozdravljive bolezni dosti prerano srečala sestro smrt in odšla k Bogu še ne dolgo tega. Z nami je podelil njuno čudovito zgodbo ljubezni vse od prvih začetkov, spoznavanja, skupne rasti v medosebnem odnosu, vse do dosežene duhovne in telesne rodovitnosti ter do obdobja Vidine bolezni, boja z boleznijo in sprejemanja te resnično težke preizkušnje ter njenega odhoda k Očetu. Njuna medsebojna povezanost, ki sta jo znala izraziti tudi v pismih ob zanju pomembnih dogodkih, bi bila lahko v resnici zgled mnogim vernim poročenim parom in družinam. S. Vida je vse preizkušnje življenja kot tudi zadnjo najtežjo v svoji bolezni sprejemala z izjemno močjo vere, z globoko

vdanostjo v Božjo voljo, s pogumom in optimizmom vse do zadnjih trenutkov svojega življenja.

Poslednja Vidina beseda, ko je prav ob času obhajanja velikonočne vigilije na veliko soboto zvečer, ljubeče obkrožena s svojo družino, odhajala v večno življenje, je bila Aleluja, kar nam mnogo pove.

Tako s. Stanka kot br. Slavko sta svoji pričevanji pripravila in izdala tudi v knjižni obliki. Vsako sestrsko in bratsko pričevanje nam je res lahko v dragocen zgled in za ta dar ostajamo iskreno hvaležni.

Dramska predstava o sv. Ludviku

Medtem so se zunaj na »odru« pred cerkvijo že pripravljali mladi iz štajerske prestolnice, ki so nam na privlačen in zanimiv način predstavili prizore iz življenja svetnika. Besedilo sta napisali s. Dorica in s. Fani, režirala je s. Gordana, vse tri iz Frančiškovega svetnega reda, predstavo pa je odlično izvedla gledališka skupina po imenu Kremšnite skupaj s Frančiškoviimi otroki iz Maribora.

Gledališče na prostem, lepa scena in kostumi, primerno glasbeno ozadje in seveda zgodba sama – vse to nam je priklicalo pravo srednjeveško vzdušje.

Nagovorilo nas je jasno sporočilo te zgodbe, ki ostaja aktualno tudi za današnji čas. Ob svetnikovi življenjski zgodbi smo lahko ponovno razmišljali o resničnih vrednotah in pravih izbira v življenju. Nekje vmes sem pomislila tudi na to, kako naglo se je zasukalo vse v življenju tega svetniškega francoskega

kraljeviča, kako se je ob mnogo prerani smrti svojega očeta skoraj v trenutku moral posloviti od brezskrbnega otroštva ter prevzeti prestol in številne odgovornosti. In le kako je mogoče, da je deček, ki je tako zgodaj, komaj dvanajstleten, izgubil nadvse pomembno prisotnost očeta v svojem življenju, nato odrasel v tako preudarnega, modrega in zrelega moža in vladarja?

Del odgovora je verjetno ta, da je imel ob sebi še vedno preostalo družino, predvsem predano mater ter kasneje modro in ljubečo ženo, kar mu je bilo gotovo v blagor in blagoslov.

Toda verjamemo, da je bilo vse v njegovem življenju še najbolj po volji in v rokah nebeškega Očeta, kateremu se je, po svojem tako rekoč čudežnem ozdravljenju, že kot mlad mož izročil.

Bog, v katerega je zaupal skorajda na smrtni postelji in se mu zaobljubil, da bo odslej vestno izpolnjeval njegovo voljo, mu je spremenil življenje.

Vemo in verjamemo tudi to, da je nanj vplival le nekoliko let starejši sodobnik, sv. Frančišek Asiški, za katerega prav tako vemo, da je postal velik in svet po svojem spreobrnjenju in v popolni predanosti Bogu in v življenju po evangeliju.

Ob zgledu obeh svetnikov si seveda želimo, da bi njuno svetniško življenje vplivalo tudi na nas in na naše odločitve za Boga. Vsi smo nagovorjeni k temu. Bog nas vedno, tudi po zgledu svetnikov

vabi, da zapustimo staro, grešno življenje in začnemo znova, če je potrebno, tudi vsak dan znova.

Molitev, zaključek in sklep srečanja

Srečanje bratov in sester OFS se je po okusnem kosilu in prijetnem druženju izteklo ob skupni adoraciji in molitvi ob izmenjanih zastavicah, katerim so bili dodani molitveni nameni.

Na ta blagoslovljeni in od Boga poudarjeni dan smo večkrat slišali pozdrav: »Mir in dobro teboj, sestra, brat!« In to naj velja.

Ponesimo mir, veselje in vse dobro v vse kraje, od koder prihajamo. Svojim bližnjim in ljubljnim, pa tudi vsem drugim, ki še čakajo na to (morda prav na nas), da jim kdo po Jezusovem zgledu, ki je pravi izvir miru in vsega dobrega, prinese in podari vsaj delček tega.

Kot nam je zaželel tudi naš nadškof, da bi znali ponesti Jezusa v svet, pa kjer koli že smo, z veseljem, notranjo trdnostjo in oznanjati evangelij s svojim življenjem in delom.

»Obličje Boga je namreč mogoče prepoznati v obrazih najbolj pozabljenih ubogih, lačnih, žejnih, bolnikih, zapornikov ...« (prim. Mt, 35-37).

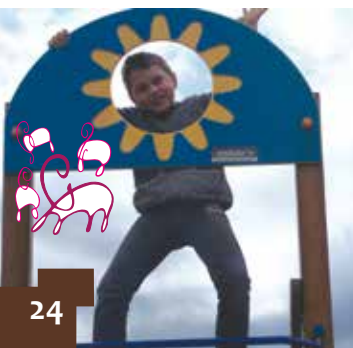
Gospod pa tudi nas vabi k sebi prav takšne, uboge in grešne, tudi skozi vsako nemoč, nezmožnost, šibkost in bolezen, da bi pričevali zanj. Ne pušča nas samih, le odločiti se moramo zanj!

*Mir in dobro!
Sonja Lomovšek*

80-letniki v letu 2015

Letos praznujejo 80 let življenja naslednji bratje in sestre OFS:

Kanc Anton
Jerkič Mirela
Glavan Ana
Repinc Jože
Podobnik Marijan
Arko Marija
Kolar Marija
Doljak Justina
Suhadolc Kastelic Tatjana
Knific Marija
Ovčar Marija
Pikelj Franc
Suhadolc Anton
Sever Vida
Grmek Frančišek
Miklavc Danijel

Vtisi udeležencev tabora OFS

Br. Jaro Kneževič OFM Cap

Zmeraj sem vesel, kadar sem lahko z brati in sestrami FSR, še posebno, če se nas zbere tako veliko. Mnogih ne poznam, ampak sem vesel, da nas je toliko, ki živimo evangelij na Frančišk

škov način. Zares je blagoslov doživeti tako srečanje z brati in sestrami. Poseben pečat našemu druženju daje zavest, da je bil z nami naš nadškof in veliko sobratov duhovnikov, kar dokazuje, da smo radi z vami in da smo povezani. Ko sem se pripravil na to srečanje oziroma na pogovor, ki sem ga usmerjal, mi je bilo dragoceno poslušati pričevanje br. Slavka. Vem, da mu je bilo težko in da je dal srce v te svoje besede. Tudi pesmi s. Stanke so dale dodaten pečat pričevanju. Zares lep dan je danes, ki nas je okreplil v hoji za Gospodom.

Matej, 7 let

Bil sem s skupino otrok. Bilo je zelo fajn. Igrat smo se šli na igrišče. Animatorica Tinkara se je do tal gugala in sem se bal, da bo padla. Potem smo šli gledat predstavo o tem, kako je živel kralj sveti Ludvik.

s. Grazyna Mech FMM

Presenečena sem, da nas je tukaj tako veliko. Ljudje smo resnično kot bratje in sestre. Veliko veselja je tukaj. Čeprav sem pet let živela v Franciji, sploh nisem poznala svetega Ludvika. In tudi

nikoli nisem bila tako blizu tretjemu redu. Pomagam p. Marjanu pri duhovni asistenci. Sem šele na začetku te poti. In mi je lepo.

Metka in Leon Jagodic, KB Štepanja vas

Prvič sva na srečanju Frančiškovega svetnega reda. Najprej je to lepa priložnost za obujanje spominov na dijaška in študentska leta, ko sem hodil na podobna srečanja. Sam duhovni program je zelo bogat in prisrčen. Lepo se počutiva tukaj. Pridiga pri maši in pričevanja so nagovorila prav vsakega, ki je odprtega srca, ne glede na to, koliko je star. Pohvaliti moram tudi igro o svetem Ludviku. Sam igram v neki dramski skupini in sem jo še posebej pozorno spremljal. Zelo lepo je zrežirana in lepo teče. Prav prisrčna igra. Zares lepo je tukaj!

Jan Samuel, 9 let

Na takem srečanju sem prvič. Prišel sem s sestro in starši. Sem iz Maribora. Dobro se počutim tukaj, ker lahko spoznam nove prijatelje in srečam kakega znanega. Najprej smo šli otroci posebej. Bili smo na

igralih, peli smo pesmi in šli smo v trgovino s spominki. Všeč mi je bila igra o svetem Ludviku. Bila je malo smešna, pa zelo lepa. Igralci so razločno govorili, po štajersko. Imeli so lepe obleke. Še bom prišel na tako srečanje.

Marjetka in Aleš Pintar OFS, KB Šiška

Odločila sva se, da greva na to srečanje, ker zelo hrepeniva po duhu sv. Frančiška. Presenečenje je bila že sama pešpot, odločitev zanjo je bila polna skušnjav, a bila je neverjetno prijetna in nenaporna. To lahko naredi samo Gospod. Vsi štirje romarji smo bili iz našega bratstva. Po poti smo se pogovarjali in izročali sebe in vse svoje v Božje roke. Maša je bila zelo doživeta, pričevanja zares močna in življenjska, igra čudovita ... Super!

Tomaž Potokar OFS, KB Šiška

Z ženo sva prikolesarila sva sem gor k Mariji Pomagaj, da se srečava z vsemi brati in sestrami na tem lepem kraju. Lepo je tukaj, program skrbno pripravljen, globoka pričevanja, nagovor nadškofa, doživeta igra o svetem Ludviku ... Kaj bi hoteli še več!

Stana Gorenc OFS, KB Podnanos

Velika milost nam je dana, ko se zberemo na taborih prav v svetiščih. To ima še poseben čar, še poseben dotik, tu na Brezjah, dotik naše matere Marije Pomagaj. Tabori nas povezujejo, združujejo, na tovrstnih srečanjih si izme-

njamo svoje izkušnje pri delu po KB in vsem drugem delovanju, vse to še bolj pogloblja in utrjuje naše skupnosti, pripadnost, sestrinstvo in bratstvo. Posebej so se me dotaknila pričevanja br. Slavka Žižka o sodoživljanju in spremljanju ženine borbe z rakom. Da, res povsem naravno so kot družina sprejemali odhod iz njenega tuzemskega življenja, predvsem ob zavedanju naše minljivosti in tega, da je smrt le del našega življenja in odhod na kraj, kjer se spet srečamo. Tako kot nas je nadškof Stanislav Zore nagovarjal in opogumljal pri naših nalogah, bi tudi sama dodala, da kljub trenutnim ostarelim bratstvom in morebitnim drugim težavam ne smemo izgubiti upanja, ampak pogumno vztrajati v veri, molitvi in zaupanju Vanj.

Zbrala Mateja Trajbarič OFS

Festival Frančiških otrok in mladine

Leto je hitro okoli in spet je prišel čas, da se skupaj srečamo Frančiškovi otroci (FO) in Frančiškova mladina (FRAMA) iz cele Slovenije.

Ko smo se v soboto 16. maja 2015 vozili proti Nazarjam, smo z upanjem gledali v nebo, vsi z eno željo, da bi se vreme vsaj približno zvedrilo. Že ko smo prispeli na cilj, so nas poleg nasmejanih obrazov, vesele pesmi in toplih pozdravov pozdravili tudi prvi sončni žarki. Po uvodnem pozdravu in molitvi je sledila predstavitev skupin s pomočjo planetov, ki smo jih izdelali po naši bratstvih. Po predstavitvi smo se mlajši in starejši ločili. Frančiškova mladina se je tako pridružila sestram klarisam pri molitvi pred Najsvetejšim, nato pa smo imeli tudi priložnost srečati se s sestrami, prisluhniti pričevanjem o njihovem življenju in jih vprašati, kar nas je zanimalo. Pred kosilo pa smo dobili še posebno nalogo – okrasitev cerkve z materialom, ki ga najdemo v naravi – čisto po Frančiškovo. Tako smo pred oltarjem postavili lep tau, oltarje pa

okrasili z ivanjščicami in drugimi travniškimi cveticami. Za otroke so v tem

času poskrbeli animatorji iz Nazarij, ki so jim pripravili različne točke, na katerih so peli, molili, izdelovali rožne venčke ter se ob bansih, igrah in petju družili in spoznavali med seboj.

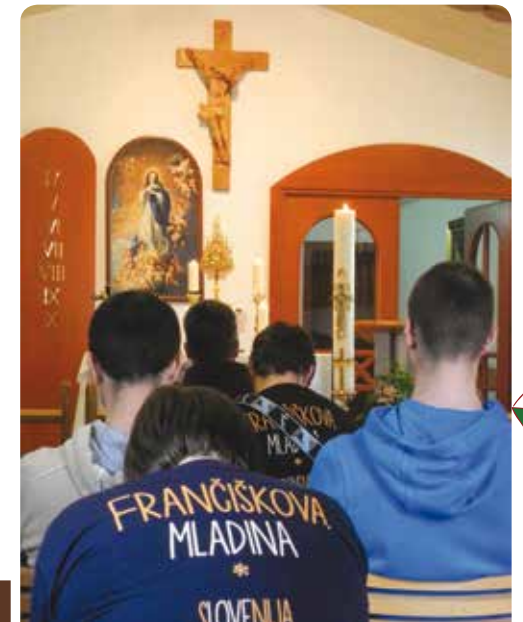
Sledil je čas kosila, kjer smo se po za-slugi odličnih kuharic dobro okrepčali in si nabrali novih moči za popoldanski del programa. Tokrat smo vloge zamenjali. Otroci so se pridružili molitvi s sestrami klarisami in se srečali z njimi ter skupaj prepevali in imeli priložnost za pogovor. Mladi pa smo imeli v tem času priložnost za igro, v kateri smo se razdelili v skupine in osvajali tuja ozemlja. 😊

Ob treh popoldne smo se vsi skupaj

zbrali v frančiškanski cerkvi in imeli sveto mašo, ki smo jo obogatili s petjem, uvodi, prošnjami in zahvalami. Po maši smo se še malo okrepčali s pecivom, se poslovili in se polni veselja in hvaležnosti za preprosto čudovit dan odpeljali vsak na svoj konec Slovenije z obljubo, da se (če ne prej) srečamo naslednje leto.

Sara Štesl,
FO Repnje in
FRAMA Štepanja
vas

Prvi korak Kriške FRAME

V petek, 17. 4. 2015, smo se kmalu po sončnem zahodu pred samostanom zbrali mladi, ki radi zahajamo v Vipavski Križ. Bilo nas je 13, kar je ravno prav za domače vzdušje in sproščene pogovore. Naslov letošnjega vikenda obljube je bil Prvi korak, kar se mi zdi odlično, saj je začetek vedno težek, še posebno ko se zopet odpravimo po poti za Jezusom in proti toku sveta. Za uvod v vikend smo najprej zakorakali nazaj. Nekoč smo prvič sedli v šolsko klop, prvič napisali domačo nalogo, se udeležili oratorija, se skregali s profesorjem, padli na izpitu, se zaposlili, poskušali *noni* razložiti pomen sarkazma ipd. V pogovoru smo si podelili številne zanimive spomine.

Večerna molitev nas je spodbudila k razmišljanju o odgovornosti, ki jo nosimo, ko omahujemo. Prav vsak je lahko pobudnik za nove ideje.

Nov dan nam je najprej postregel z odličnim zajtrkom (Nutella originale!), nato pa smo naše korakanje še vizualizirali – dobesedno, saj smo odtisnili svoja stopala. Potem smo se nekoliko bolj poglobili. Naš naslednji izziv je bilo namreč pisanje pisma samemu sebi čez

pet let. Spreminjamo se že iz dneva v dan in včasih se ozremo le za leto nazaj in se skoraj ne prepoznamo, v petih letih pa se zgodi marsikaj, veliko pomembnih prvih korakov, še posebno v naši starosti, ko še iščemo in si oblikujemo svoje mesto v svetu. Mislim, da je to obdobje, v katerem se veliko ljudi izgubi. Korak zastane v močvirju navideznih užitkov in pogled zastre resje egoizma, da človek še zase ne več, kje je. Takrat lahko le Jezus naredi pr(a)vi korak v resnično svobodo.

Ko so bila naša pisma, v katera smo prelili vsak svoje obete o porokah, hiškah

z angleško zelenico, kariernih začetkih, otrocih, izletih v veselje in še čem, skrbno zapečateni (z voskom!), pospravljena v leseno skrinjico in zaupana v varstvo voditelju našega vikenda, je bil čas, da začnemo razmišljati o vsakoletnih obljubah za življenje po Frančiškovih stopinjah. Vsak zase smo razmislili, v čem želimo še posebno rasti kot Kristusovi učenci v tem letu. Dva naša bivša framaša pa sta si tisti dan dala vseživljenjsko obljubo, zato smo njuno poroko brez oklevanja vključili v

program vikenda. Bili smo z njima, ko sta naredila prvi korak v skupno življenje, in ob tem potočili tudi kakšno solzo ganjenosti, na pol na skrivaj – mušica pač. Kako močna lahko postane beseda, če jo Bog posveti! Res je velik naš Bog. Naj ju obilno blagoslavlja!

Dan smo zaključili s spontanim druženjem ob enki, biblijskem kvizu in kitari. Medtem smo se tudi pripravljali za sodelovanje pri nedeljski maši.

V nedeljo zjutraj je bilo pred mašo ravno dovolj časa za pripravo prtljage in pevske vaje. Maša je bila lepa in še

toliko bolj doživeta zaradi danih obljub, ki nas bodo spremljale to leto. Mislim, da je takšna obljuba lahko pomembna spodbuda k svetosti in aktivnemu krščanskemu življenju mladega človeka.

Po maši nas je pozdravilo sonce in nas že vabilo bliže k morju. Po kosilu smo se odpeljali v Izolo. Svoj prostor smo si poiskali na zelenici ob morju. Sončno popoldne smo preživeli ob sproščenih pogovorih, zvoku valov, lenobnem poležavanju na travi in ga razgibali s spreedom ob obali ter pravim *fotouitingom* na pomolu in tudi na jadrnici prijaznih gospa iz tujine. Za konec pa kepica sladoleda, da bo življenje še slajše! :)

Pripravila Ines

Intervju s papežem Frančiškom: »Skrb za reveža ni komunizem, je Evangelij.«

Papež: »Nova zaveza ne obsoja bogatašev, pač pa krivi malikovanje bogastva. Naš sistem se ohranja s »kulturo škartiranja«. Na ta način se širita neenakost in revščina.«

Misel papeža Frančiška: »Ta ekonomija ubija«, je vzeta iz knjige o Bergoglio-vem socialnem nauku, ki sta jo napisala Andrea Tornielli, koordinator projekta *Vatican Insider*, in Giacomo Galeazzi, vaticanist dnevnika *La Stampa*. Knjiga predstavlja in analizira izbor Frančiškovi-kih diskurzov, dokumentov in posegov v zvezi z revščino, priseljivanjem, socialno pravičnostjo in varovanjem stvarstva. Izpostavi strokovnjake za ekonomijo, finance in cerkveni socialni nauk, med njimi sta tudi profesor Stefano Zamagni in bankir Ettore Gotti Tedeschi, in ob tem razkrije, kakšni so bili odzivi, ki so jih povzročila določena papeževa stališča. Knjiga se zaključuje z intervjujem, ki

ga je imel Frančišek z avtorji te knjige v začetku oktobra 2014.

»Marksist«, »komunist«, in »pau-perist«: Frančiškove besede o revščini in socialni pravičnosti, njegovi pogosti pozivi k skrbi za uboge včasih pritegnejo ostre in posmehljive kritike in obsodbe. Kako to prenaša papež Bergoglio? Zakaj je tema o revščini tako prisotna v njegovem nauku?

Svetost, ali je po Vašem mnenju kapitalizem, kot ga živimo zadnja desetletja, nepovratni proces?

»Ne vem, kako naj odgovorim na to vprašanje. Res je, da je globalizacija pomagala mnogim ljudem, da so se izvili iz revščine, a je istočasno obsodila številne druge, ki umirajo od lakote. Na splošno se je svetovno bogastvo povečalo, vendar narašča tudi neenakost in porodile so se nove oblike revščine. **Opazam, da se ta sistem vzdržuje s kulturo izločevanja, škartiranja, o kateri sem že večkrat govoril. Obstaja politika, sociologija in naravnost škartiranja. Ko v središču sistema ni več človek, ampak denar, ki postane idol, se ljudje spremenijo v orodje družbenega in gospodarskega sistema, ki ga obvladuje in označuje globoko neravnovesje. In zavrže se vse, kar ne služi tej logiki: takšna naravnost škartira otroke in stare ljudi in zdaj se je lotila tudi mladine.**

Spoznanje, da je v deželah razvitega sveta na milijone mlajših od 25 let, ki nimajo zaposlitve, me je zelo prizadelo. Poimenoval sem jih »né-né«, saj ne študirajo in ne delajo: ne študirajo, ker nimajo za to možnosti, ne delajo, ker primanjkuje dela. Pretresli so me tudi podatki o nizki rodnosti v Italiji: tako se izgublja vez s prihodnostjo. Prav tako vodi kultura škartiranja do prikrite evtanazije starostnikov, ki jih zapuščamo. Nanje bi morali gledati kot na naš spomin; predstavljajo namreč vez z našo preteklostjo, so vir modrosti za sedanost. Sprašujem se: **Kaj bo naslednji škart?** Moramo se pravočasno ustaviti. Lepo vas prosim, ustavimo se! Ob iskanju odgovora na zastavljeno vprašanje bi rad dejal: ne dopustimo, da bi bilo to stanje duha nepovratno, ne smemo se vdati. **Prizadevajmo si ustvariti družbo in ekonomijo, kjer se ne postavlja v središče denar, temveč človeka in njegovo dobrobit.**«

Sprememba, a tudi večja pozornost do socialne pravičnosti, lahko nastopi, če bo v ekonomiji več etike. Morda pa lahko pričakujemo, da se bodo pojavile tudi strukturne spremembe v sistemu?

»Predvsem je potrebno poudariti, da je v ekonomiji, kot tudi v politiki, nujna etičnost.

Predsedniki držav in drugi politični prvaki, ki sem jih imel priložnost srečati, odkar sem bil izvoljen za rimskega škofa, so mi večkrat govorili o tem. Dejali so: »Vi, verski voditelji, nam morate pomagati! Pokažite nam etične smerokaze!« Da, res je. Pastir lahko poziva, a vse bolj sem prepričan, kot nam je dejal v svoji encikliki »Caritas in veritate« (Ljubezem v resnici) že Benedikt XVI, **potrebni so moške in žene, ki v molitvi dvigajo svoje roke k Bogu, zavedajoč se, da**

Darovi za revijo Brat Frančišek

Dragi bratje in sestre, hvala vam za velikodušno podporo našemu papirnatemu bratcu. Se priporočamo še za naprej! Darove lahko nakažete na naš TRR (objavljen v kolofonu), izpolnite položnico ali pa oddate osebno.

9.1.2015	FRANČIŠKA JURKOVNIK	JAN.	10 €
9.1.2015	KUCLAR TEREZIJA	JAN.	100 €
3.2.2015	VILAR MARA	FEB.	5 €
3.2.2015	KRANJC CILKA	FEB.	50 €
9.2.2015	RADOVANOVIČ KARMELA	FEB.	15 €
11.2.2015	ANICA LIČEN	FEB.	20 €
16.2.2015	ŠOŠTERIČ HELENA	FEB.	180 €
19.2.2015	PAJNIČAN ELKA	FEB.	10 €
27.2.2015	MARIJA JAGODIC	FEB.	10 €
27.2.2015	KB ŠENČUR	FEB.	130 €
27.2.2015	JELKA LEPANJA	FEB.	15 €
27.2.2015	JANEZ MAVRIČ	FEB.	50 €
4.3.2015	BIZJAK VIDA	MAR.	5 €
12.3.2015	SELIH MARIJA	MAR.	20 €
13.3.2015	LEOPOLD PREVODNIK	MAR.	40 €
16.3.2015	IVANKA KURINČIČ	MAR.	20 €
16.3.2015	FERDINAND RUS	MAR.	20 €
23.3.2015	KOVSE KRISTINA	MAR.	20 €
27.3.2015	KB SV. PETER IN PAVEL PTUJ	MAR.	130 €
7.4.2015	VILAR MARIJA	APR.	5 €
8.4.2015	VIDMAR JOŽICA	APR.	10 €
8.4.2015	VIDMAR MARIJA	APR.	10 €
8.4.2015	VOGELSANG FERDINANDA	APR.	15 €
9.4.2015	MIJA MARIJA TAVČAR	APR.	10 €
10.4.2015	LILIJANA BOLE	APR.	20 €
16.4.2015	KB SVETA TROJICA	APR.	100 €
24.4.2015	KB SV. OŽBALT PTUJ	APR.	120 €
31.5.2015	NN - LJ, Mar. ozn.	MAJ	10 €

SKUPAJ 1.150,00 €

lahko resničen razvoj izhaja le iz ljubezni in medsebojne delitve. To pa ni delo naših rok, ampak dar, za katerega je potrebno prositi. Prepričan sem, da potrebujemo aktivno delovanje mož in žena prav na vseh nivojih: v družbi, politiki, institucijah in gospodarstvu, da se v osrčje njihovih prizadevanj postavi skupno dobro. Ne moremo več čakati na razreševanje strukturnih vzrokov za revščino, zato da ozdravimo našo družbo, da jo odrešimo bolezni, ki vodijo v nove krize. Trgi in finančne špekulacije ne smejo uživati absolutne avtonomije. Če ne bomo našli rešitve za probleme revežev, ne bomo rešili svetovnih problemov. Potrebujemo programe, mehanizme in procese, ki vodijo v pravično delitev dobrin, v ustvarjanje delavnih mest, v promocijo vključevanja vseh ljudi, ki so zdaj izključeni.«

Zakaj so ostre in preroške besede Pija XI v socialni okrožnici »Quadragesimo Anno« (Štirideseto leto), ki so naperjene proti mednarodnemu denarnemu imperializmu, mnogim – tudi katolike – še danes zvenijo kot pretirane in radikalne? »Pij XI se zdi preoster za tiste, ki se počutijo prizadeti zaradi njegovih besed, saj

jih s svojimi prerokbami zadene v živo. A papež ni pretiraval. Povedal je resnico po gospodarsko-finančni krizi, ki je prizadela svet leta 1929. Kot izvrsten alpinist je videl stvari takšne, kot so v resnici. Znal je upreti svoj pogled v daljavo. Mislim, da pretiravajo ravno tisti, ki ga še danes obtožujejo zaradi njegovih pozivov...«

Strani okrožnice papeža Pavel VI »Populorum progressio« (O razvoju naroda), ki oznanjajo, da privatna lastnina ni nikakršna absolutna pravica, ker je podrejena skupnemu dobremu, veljajo še danes. Kaj pa misli s katekizma sv. Pija X, ki našteva pregrehe, kot sta zatiranje revežev in goljufanje delavcev za pošteno opravljeno delo, ki kličejo po maščevanju pred Bogom? So še vedno obvezujoče?

»Te trditve - ne le, da so še veljavne: vse bolj ugotavljam, kako jih naše izkušnje potrjujejo.«

Vaše besede, da so reveži »Jezusovo meso«, so mnoge ljudi pretresle. Vas moti, ko vas obtožujejo »pauperizma«?

»Pauperisti so bili že pred prihodom Frančiška Asiškega. V srednjem veku so obstajale številne struje »pauperistov«. Pauperizem je karikatura Evangelija in same revščine. **Sveti Frančišek nam je pomagal odkriti globoko vez med revščino in evangelijsko potjo. Jezus trdi, da ne moremo služiti dvema gospodarjema, Bogu in bogastvu. In pauperizem? Jezus nam jasno pove, kakšen je protokol, na podlagi katerega bomo sojeni. To je tisti, ki ga prebiramo v 25. poglavju Matejevega evangelija: lačen sem bil, žejen sem bil, bil sem v zaporu, bolan, gol in ste mi pomagali, me oblekli, me obiskali, poskrbeli ste zame.** Kar naredimo za svojega brata, naredimo za Jezusa. Skrb za našega bližnjega, ki je reven, ki trpi na telesu ali duhu, ki je v stiski. To je

preizkusni kamen. Je to pauperizem? Ne, to je Evangelij. Revščina oddaljuje od malikovalstva, od občutka, da smo samozadostni. Ko se je Zahej srečal z Jezusovim usmiljenim pogledom, je podaril polovico svojega imetja revežem. Evangelijsko sporočilo je namenjeno vsem. Evangelij ne obsoja bogatašev, pač pa malikovanje bogastva, pretirano čaščenje denarja, ki ljudi tako prizadene, da postanejo povsem neobčutljivi za siromakov klic. Jezus nam naroča, da se moramo spraviti z bratom, preden položimo svoj dar na oltar. In mislim, da se je potrebno na isti način spraviti s temi revnimi brati, da bi vsi mogli živeti v miru.

Poudarili ste tudi, da je potrebno nadaljevati s izročilom Cerkve glede njene skrbi za revne. Lahko poveste še kakšen primer, ki to potrjuje?

En mesec pred pričetkom II. vaticanskega ekumenskega zbora je papež Janez XXIII. dejal: **»Cerkve se predstavlja takšna, kot je in kot bi si želela biti, kot Cerkve vseh ljudi, še zlasti kot Cerkve revnih.«** V naslednjih letih je odločitev, ki v ospredje postavlja reveže, vstopila v dokumente o Cerkvenem nauku. Za nekatere je to novost, v resnici pa izvira iz Evangelija in je dokumentirana že v prvih stoletjih krščanstva. Če bom citiral nekatere odlomke iz pridig prvih Cerkvenih Očetov iz 2. ali 3. stol., kako moramo ravnati z revnimi ljudmi, me bo morda kdo obsodil, da je moja pridiga marksistična. **»Če reveža obdariš, mu daš le tisto, kar mu pripada.... Zemlja je dana vsem in ne le bogatim.«** To so besede sv. Ambroža, ki jih je povzel Papež Pavel VI., ko je v poslanici »Populorum Progressio« zapisal, da privatna lastnina

ne predstavlja brezpogojne in absolutne pravice. Nihče si nima pravice vzeti stvari le za lastno uporabo, ali pa stvari, ki jih ne potrebuje, medtem ko nimajo drugi niti sredstev za osnovne življenjske potrebe. Sveti Janez Krizostom izjavlja: **»Če ne deliš svojih dobrin z reveži, jih ropoš in jim jemlješ življenje. Dobrine, ki si jih lastimo, niso naše, ampak njihove.«** Kot lahko opazimo, izhaja pozornost do revežev iz Evangelija in izpričuje tradicijo Cerkve. To ni iznajdba komunizma in ni je treba istovetiti z različnimi ideologijami, kot se je to dogajalo v preteklosti. Ko nas Cerkve vabi k premagovanju tega, kar sam imenujem **»globalizacija indiferečnosti«**, je oddaljena od vsakršnega političnega interesa, od kakršnekoli ideologije. Usmerjajo jo le Kristusove besede, zato želi ponuditi svoj prispevek k izgradnji boljšega sveta, kjer se med seboj podpiramo in skrbimo eden za drugega.«

Vir: Dnevnik La Stampa 11. jan. 2015
Prevedla Valentina Ščuka

Nagradni okvir

Poiščite sedem besed s po štirimi črkami, ki jih zahtevajo opisi, in jih navpično vpišite v debelo obrobljeni srednji del lika. Če posamezne črke nato s pomočjo številk prenesete v okvir na robu lika, boste na poljih od 1 do 25 prebrali rešitev – prošnjo Gospodu.

1. kulturna rastlina, katere lat je sestavljen iz večcvetnih klaskov, ali njeno seme, 2. predmet za zapenjanje oblačila ali za okras, navadno okrogel, 3. gorljiva snov, nastala s pooglenitvijo rastlinskih ostankov, zlasti mahov, 4. zaključeno zaporedje (predpisanih) gibov, premikov, navadno ob določeni glasbi, 5. sovraštvo, nejevolja, 6. srečanje določene skupine ljudi, na katerem se o čem razpravlja, dogovarja, sklepa, 7. naravna prozorna tekočina brez barve, vonja in okusa.

sestavila: ga.
Frančiška Pavlič

1	2	3	4	5	6	7	8	9
	12	20	9	23	8	15	13	10
25	11	6	21	17	1	19	24	11
24	14	4	10	16	5	18	25	12
23	22	7	A	S	3	2	A	13
22	21	20	19	18	17	16	15	14

Pravilna rešitev iz prejšnje številke se glasi:
polica, svečar, etika, itrij, Evropa, novica, vihar, škrat, oficir, ovitek
POSVETITEV NOVIH ŠKOFOV.

Na uredništvo ste poslali nekaj pravih odgovorov. Hvaležni smo vam za vaše vztrajno sodelovanje. Tokratni nagrajenci so:

1. nagrada: **Kristina Sajn**, Petelinje 120, 6257 Pivka
2. nagrada: **Marija Jenko**, Zg. Brnik 75, 4207 Cerklje
3. nagrada: **Anamarija Pucelj**, Einspielerjeva 11, 1000 Ljubljana

Čestitamo!

Pa le še pogumno rešujte!

Rešitve pošljite na uredništvo Brata Frančiška (Frančiškanski trg 16, SI-8000 Novo mesto) do 5. julija 2015. Čakajo vas naslednje nagrade:

1. nagrada: Milan Bizant, Med svetlobo in senco;
2. nagrada: Revija Magnificat;
3. nagrada: 3 kompleti razglednic Sončna pesem.

Javier Garrido

Rožice sv. Frančiška

na novo prebrane in premišljene (17)

XVII.

Kako je mlad redovnik, medtem ko je sveti Frančišek ponoči molil, videl Kristusa, Devico Marijo in mnogo drugih svetnikov govoriti z njim

Neki zelo čist in nedolžen deček je bil še za časa svetega Frančiška sprejet v red in je živel v malem samostanu, kjer so morali bratje spati na golih tleh. Nekoč je dospel v ta samostan sveti Frančišek in je zvečer takoj po molitvi šel k počitku, da bi po svoji navadi, ko so drugi bratje spali, ponoči vstal in molil. Omenjeni deček pa je v srcu sklenil opazovati vsa pota svetega Frančiška, da bi spoznal njegovo svetost, posebno pa, da bi zvedel, kaj dela ponoči, kadar vstane. Da bi ga spanec ne prevaral, je zvezal svoj pas z onim svetega Frančiška, da bi tako slišal, kdaj se bo ta dvignil; tega sveti Frančišek ni zapazil.

V noči pa, ob prvem snu, ko so vsi drugi bratje spali, je sveti Frančišek vstal in našel svojo pas na ta način privezan; razvezal ga je tako narahlo, da se deček ni zbudil, in šel je sam v gozd poleg samostana. Stopil je v celico, ki je tam stala, in pričel moliti.

Čez nekaj časa se je mladenič zbudil, in ko je opazil, da je pas odvezan in da je sveti Frančišek že vstal, se je dvignil tudi sam in ga šel iskat. Ker je našel vrata, ki vodijo v hosto, odprta, si je mislil, da je šel sveti Frančišek tja, in je vstopil v gozd. Ko pride blizu kraja, kjer je sveti Frančišek molil, zasliši glasno govorjenje; približa se, da bi videl in razumel, kar sliši, kar zagleda čudežno luč, ki je obdajala

svetega Frančiška. In v njej vidi Kristusa, Devico Marijo, svetega Janeza Krstnika in Evangelista in silno množico angelov, ki se pogovarjajo s svetim Frančiškom. Čim deček to vidi in sliši, pade onesveščen na zemljo.

Ko se je nato skrivnost tega svetega videnja dopolnila in se je sveti Frančišek vračal v samostan, se je spotaknil ob dečka, ki je ležal ko mrtev na tleh. Poln sočutja ga dvigne in nese v svojem naročju domov, kot stori dobri pastir s svojo ovčico. In ko je pozneje od njega izvedel, kako je videl tisto prikazen, mu je prepovedal, da bi jo komu razodel, dokler bo on živ.

Deček pa je rasel v veliki božji milosti in pobožnosti do svetega Frančiška in je postal izvrsten redovnik; in šele po smrti svetega Frančiška je odkril bratom to prikazen.

V hvalo Jezusu Kristusu in ubožcu Frančišku. Amen.

Se nadaljuje.

Posodobljeni prevod Alojzija Resa

- ☞ Ta zgodba se mi zdi po eni strani dvoumna, ker govori o nebeških prikaznih in ekstazah, po drugi pa me gane naivnost dečka, ki zasleduje sv. Frančiška; še bolj pa Frančiškova gesta, ko ga dvigne in vzame v naročje.
- ☞ Ta radovednost mladeniča me spominja na veličino te življenjske dobe, v kateri vsi potrebujemo zglede, s katerimi se poistovetimo in s tem hranimo svoje sanje. Prav tako pa mi prihaja na misel varljivi privid, da vstopamo v nekaj neznanega, ne da bi bili na to pripravljeni. Ampak tako mora biti, kajne?
- ☞ Sveto pismo pogosto govori o nebeških prikaznih, o človeškem razgovoru z nebeškimi bitji, o stalni povezanosti med nebese in zemljo, ki je še posebej od vstajenja dalje temeljna značilnost krščanskega življenja. Zakaj smo kljub temu tako nenaklonjeni prizorom, kakršen je ta, ki ga pripoveduje tale rožica?
- ☞ Jezus nas je vendar naučil, da je nova Jakobova lestev, ki vzpostavlja vez med nebeškim in zemeljskim mestom, njegov križ.
- ☞ Rožice skušajo nadomestiti vero z videnji, upanje z utopičnim svetom in ljubezen z zlitjem brez sporov. Bedno je frančiškanstvo, ki izgublja izvirnega duha in tako sublimira svojo nesposobnost za teološko globino.
- ☞ Ostal sem s sliko sv. Frančiška, ki je vzel v naročje krhkost dečka, ki si je želel postati tak kot on.

Pregledal in prevedel odmeve
br. Miran Špelič.

Novice iz Svete dežele

APRIL 2015

Molitev papeža Frančiška za Sveto deželo

Papež Frančišek je v sporočilu rekel: »Jezusa, Zmagovalca nad smrtjo, prosimo, da bi se zmanjšalo trpljenje naših številnih bratov in sester, ki so preganjani zaradi Njegovega imena, in tudi za vse tiste, ki trpijo krivico zaradi trenutnih spopadov in nasilja. Tako veliko jih je!

Prosimo za mir, predvsem za ljubljeno Sirijo in Irak, da bi tam žvenketanje orožja prenehalo in da bi spet zavladal mir med različnimi skupinami, ki sobivajo v teh ljubljenih državah. Naj mednarodna skupnost ne stoji ob strani in le opazuje te velikanske tragedije in drame številnih beguncev, ki se odvija v teh državah.

Molimo za mir za vse narodnostne skupine v Sveti deželi. Naj raste kultura srečevanj med Izraelci in Palestinci ter se krepi mirovni proces, da bi do konca leta bilo konec trpljenju in ločenosti.«

»Duhovno potovanje intenzivne molitve se mora nadaljevati za vsakogar, prav tako pa tudi naše konkretno sodelovanje in pomoč pri obrambi in zaščiti naših bratov in sester, ki so preganjani, izgnani, ubiti in obglavljeni zgolj zato, ker so kristjani. So naši sedanji mučenci in toliko jih je, da bi lahko rekli, da so številnejši kot tisti iz prvih stoletij. Upam, da mednarodna skupnost ne bo ostala nema in le opazovalka takega nesprejemljivega kriminala, ki pomeni zaskrbljujoče kršenje najbolj temeljnih človekovih pravic.«

Frančiškani kustodije Svete dežele so pripravili štiri zavetišča, kjer lahko spi približno 200 ljudi, zagotavljajo pa tudi osnovne potrebe (hrana, oblačila in zdravila) za povprečno 400 ljudi na dan. Vsak mesec približno 50 družin pride iskat

ново bivališče. S pomočjo Združenja pro Terra Sancta ste lahko zmeraj povezani s frančiškanskimi brati v Siriji.

Podpora krščanski prisotnosti v starem mestu Jeruzalemu: obnovljena stavba

Stavba je ob meji med krščansko in muslimansko četrtjo, znotraj obzidja starega mesta Jeruzalema, znana je pod imenom *Herro* in gleda proti arabskemu suku, stoji nad ostanki antičnega rimskega Carda Maximusa, ki je na osi sever-jug delil starodavni Jeruzalem na dvoje.

Kompleks, ki je v lasti kustodije Svete dežele, je močno razpadal: velike površine je načela vlaga, stropni tramovi so bili zarjaveli in v nevarnosti, da se bodo podrli, steklena streha na dvorišču je bila nevarna, električne in vodovodne instalacije pa zastarele. Potreba po obnovi stavbe je bila hkrati priložnost za bistveno spremembo notranje razdelitve prostora in za boljšo prilagoditev potrebam njenih prebivalcev: tako je bil razdeljen na dve ločeni stanovanji, večje za družino s štirimajhni otroki in manjše za samsko osebo.

Dela je izvedla ekipa delavcev, ki jih zaposluje tehnični urad kustodije, kot del projekta *Jeruzalem, kamni spomina*, ki ga podpira Združenje pro Terra Sancta. Velik del stroškov je bil pokrit z velikodušno donacijo francoskega dela viteškega reda Božjega groba v Jeruzalemu.

Vsak prispevek je bistvenega pomena za nadaljevanje izvajanja tega zelo pomembnega projekta, katerega končni cilj je podpora prisotnosti kristjanov okoli svetih krajev v Jeruzalemu.

Novo življenje za mozaike Dominus Flevit

Šest študentov na usposabljanju; kraj, ki privablja ljudi z vsega sveta; svetišče sredi zgodovine krščanstva: nov projekt obnove svetišča Dominus Flevit na Oljski gori v

Jeruzalemu se je začel v tem kontekstu. Dela opravlja Združenje Pro Terra Sancta skupaj s Centrom za mozaike v Jerihi, inštitutom, specializiranim za mozaike, ki ga je ustanovil frančiškanski arheolog br. Michele Piccirillo, in s prispevkom občine Bronzolo (Italija) ter programom PMSP italijanskega konzulata v Jeruzalemu.

Dejavnosti restavriranja in usposabljanja v svetišču Dominus Flevit so del širšega projekta, imenovanega *Oljska gora*. Projekt predvideva vrsto restavratorskih in ohranitvenih del na teh svetih krajih, ki bodo vključevala lokalno skupnost in skušala pridobiti mlade, da bi posvečali večjo pozornost svoji zgodovinski in kulturni dediščini ter ustvarjali možnosti za trajnostni razvoj.

Učilnice obnovljene in zdaj varne: presenečenje za otroke, ki obiskujejo vrtec sv. Katarine v Betlehemu.

Vrtec sester dominikank sv. Katarine Sienske, odprt leta 2001, je na privilegiranem mestu, namreč le nekaj sto metrov od cerkve Kristusovega rojstva v Betlehemu! Danes je stavba drugi dom za več kot 40 malčkov, starih od 3,5 mesecev do 3 let, ki prihajajo iz katoliških, pravoslavnih in muslimanskih družin.

S pomočjo velikodušne donacije je marca Združenje pro Terra Sancta lahko začelo z obnovo štirih velikih sob, kjer se otroci vsak dan igrajo in se vrstijo vzgojne dejavnosti.

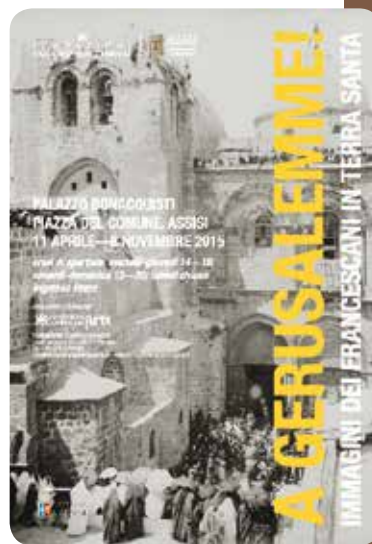
S stavbo je bilo veliko težav. Preproga, s katero so bila prekrita betonska tla, je bila zelo nehigienična in jo je bilo težko očistiti ter je bila eden od glavnih problemov za zdravje otrok. »Na veliki površini s skromnim ogrevanjem je bila preproga edina rešitev za otroke kot zaščita pred mrazom, ker so se pogosto igrali sede na tleh,« pravi sestra Marlena, vodja vrtca. »Zdaj so jo nadomestili s parketom, prekritim

z barvnimi gumijastimi preprogami, ki so tople, mehke in varne.« Poleg prenove tal so opravili tudi različna dela prestrukturiranja in prilagoditve notranjih prostorov, prostor za izobraževalne in rekreativne dejavnosti pa so izboljšali z nadgradnjo oken, vrat in razsvetljave. »Seveda privlačnost in sodobnost stavbe sama po sebi ne zagotavlja kakovosti izobraževanja, vendar pa stavba, ki je varna in primerna za otroke, zagotovo spodbuja učenje in prenašanje vrednot.«

V zadnjih letih so dejavnosti Združenja pro Terra Sancta v Betlehemu v veliki meri usmerjena k skrbi za mlade, ki so upanje za boljšo prihodnost družbe, v kateri živijo. Izobraževanje je temeljni vir, ki razvija v človeku več moči pri udeležanju sprememb; zato je vlaganje v izobraževalne ustanove in projekte ključnega pomena, zlasti v okoljih, kot je Bližnji vzhod, kjer razdori, konflikti in nasilje pogosto otrokom kratijo temeljno pravico do izobraževanja.

Jeruzalem! Slike frančiškanov v Sveti deželi: razstava v Assisiju odprta do 8. novembra 2015

Od 11. aprila do 8. novembra 2015 poteka prva javna razstava fotografskega arhiva izredne zgodovinske vrednosti, ki pripoveduje o večstoletni prisotnosti frančiškanskih bratov v Sveti deželi.

Arhiv, ki obsega približno 200 fotografij, narejenih v letih 1885–1887, je osrednji del razstave *Jeruzalem! Slike frančiškanov v Sveti deželi*, ki je na ogled v palači Bonacquisti v Assisiju.

Razstavo prireja Fondazione Caripergugia Arte in Centro Culturale Ara-coeli manjših bratov iz rimske province sv. Petra in Pavla, pod pokroviteljstvom občine Assisi. V pripravo razstave so bile vključene številne organizacije in tudi Združenje pro Terra Sancta.

**MAJ 2015
V maju v Marijini hiši v Nazaretu**

»Vse dni v letu je Nazaret edinstven kraj zaradi posebne posvečenosti Devici Mariji, zaradi procesij z baklami, zaradi maš in romarjev, ki gredo skozi vas. Toda mesec maj je poseben zato, ker celo tamkajšnji kristjani molijo rožni venec vsak dan in se v velikem številu udeležujejo maše; bazilika je polna ljudi; mnogi župljani praznujejo mesec

maj skupaj z romarji in tudi praznujejo mesec maj kot Marijin mesec.« To so besede p. Bruna Varriana, varuha bazi-like Marijinega oznanjenja v Nazaretu.

Razmišljanje o Nazaretu in Marijinih svetiščih v Sveti deželi nam daje misliti o tistih, ki varujejo te kraje – frančiškanih v Sveti deželi. Frančiškanski bratje skrbijo za nekatere izmed najbolj obiskanih Marijinih krajev v Sveti deželi: to so votlina Rojstva in mlečna votlina v Be-

tlehemu, bazilika Marijinega obiskanja v Ein Karem, bazilika Marijinega oznanjenja v Nazaretu in cerkev sv. Jožefa.

Kriza v Siriji, intervju s p. Pierbattistom Pizzaballom

»Humanitarne razmere, zlasti v Alepu, so srce trgajoče. Ni elektrike, ni vode, ljudje živijo med nenehnim bombardiranjem.«

P. Pierbattista Pizzaballa, kustos Svete dežele in predsednik Združenja pro Terra Sancta, se je pred kratkim vrnil s kratkega obiska v Siriji in še vedno vidi pred očmi grozote vojne, ki zdaj že pet let pustoši deželo. O tem je spregovoril v intervjuju.

Oče Pizzaballa, katere so glavne težave, s katerimi se sooča prebivalstvo?

Življenjski stroški se zvišujejo dnevno. Zdravstveni sistem je neustrezen glede na posledice bombardiranja. Naša bolnišnica v Alepu je ena izmed redkih, ki še vedno deluje, vendar ima peščica zdravnikov, ki še vztrajajo, pri svojem delu številne težave.

Kako pomembna je prisotnost frančiškanov za tamkajšnje prebivalstvo?

Bistvenega pomena je, da ostanejo v Siriji, ker tamkajšnji ljudje za preživetje potrebujejo več kot le kruh. Včasih sta beseda tolažbe ali stisk roke bolj pomembna kot kruh. Ne domišljamo si, da vplivamo na izid vojne, vendar smo se zaradi vojne imeli priložnost spremeniti, zavihati roka-ve in iti na delo ter še naprej verjeti, da je človek v bistvu dober, ker je bil ustvarjen po Božji podobi, ter tako ne dovoliti, da bi logika te vojne postala za nas tudi merilo, s katerim gledamo vse to nasilje.

Ali obstaja upanje za Sirijo?

So številni majhni znaki, ki nam dajejo upanje, in dodal bi, da upanje tudi moramo ohraniti. Revni si med seboj pomagajo, zlasti še tistim, ki so izgubili svoje domove. Nekateri so za tiste, ki so ostali brez doma, dali na voljo prostore v svojih lastnih domovih. Bil sem na

pogrebu matere, ki je bila ubita skupaj s svojima dvema hčerkama: pogrebne maše se je udeležilo prav toliko muslimank z naglavnimi rutami kot krščanskih sosedov in oboji so žalovali skupaj. To je velik znak solidarnosti. Ni res, da so vsi odnosi razbiti, kot bi nekateri želeli, naj verjamemo. Gre za majhne stvari, vem. Vendar so to kljub temu pomembni znaki v tem morju sovraštva.

Kaj prosite od zahodnih držav in od vsakega izmed nas?

Prosim vas, da ne pozabite na nas in da finančno podprete organizacije, ki so trdno zasidrane v državi in ki si kljub grozoviti vojni še naprej prizadevajo za izgradnjo dežele. Pomembno in potrebno je, da ne obupamo, da še vedno verjame-mo, da je možno kaj storiti, da ni vsega konec, in da je dejansko mogoče ohraniti to edinstveno dediščino, ki jo na Bližnjem vzhodu ohranjajo vse do danes.

Kaj počne Združenje pro Terra Sancta?

Frančiškani najrevnejše med sirskim ljudstvom oskrbujejo z osnovnimi potrebščinami. Zagotavljajo hrano in mleko za otroke, oblačila, očala, zdravila, medicinsko oskrbo, vključno z operacijami; začasno nastanitev za tiste, katerih domovi so bili uničeni zaradi izstrelki; plačujejo jim najemnino, stroške potovanja, da lahko pobegnejo pred spopadi, in šolnine.

Moj slovenski camino

TRETJI DAN: NOVO MESTO – VAVTA VAS – FRATA – VRHTREBNJE = 36 km „ŠTIRNA, KI NE DAJE NE VODE NE VINA“ (Miran)

Ob 5h je zvonil Barbarin mobi. Noč je bila (pre)kratka in zapustiti je bilo treba udobno posteljo. Na svojem vzglavniku sem zjutraj prebrala:

»Nekoč ... Slovenija ...

Novo mesto. Hostel Situla.

Ona in jaz ...

V postelji s halštatsko energijo.

Zgodba, ki ostaja ...«

Prijazen fant na recepciji nam je skuhal kavo in čaj ter pripravil sendviče za pot. Lepo. Enkratno. Kako zelo so pomembne drobne prijaznosti na taki poti!

Zakorakali smo v sveže jutro. Noge so bile še vedno malo utrujene in nahrbtnik nekako težak. Drugič bo treba doma pustiti še nekaj stvari in še bolj zmanjšati vso »opremo«. Pozna se vsak dekagram, pozna se vsak gram ...

Ob Krki smo v zgodnjem jutru hodili po Zupančičevi sprehajalni poti. Mesto je spalo in iz megle je rahlo pršilo. Zavili smo čez železniško progo v Cegelnico, nato pa skozi gozd do Češče vasi, mimo cerkve sv. Martina v Zalogu do vasi Sela in naprej do Loke, kjer sta nam obilen zajtrk, kaj zajtrk, celo ohcet pripravila Marjan in Anica. »Jejte, da ne boste omagali, čaka vas veliko kilometrov,« nas je spodbujala Anica in mi smo jedli, saj je bilo vse dobro, domače in postreženo z odprtim srcem in ljubeznijo. Hvala, dobri ljudje!

In da bi nam bilo malo lažje, so nam še kos poti odpeljali težke nahrbtnike. Še enkrat hvala, dobri ljudje, in Bog naj vam povrne stotero!

V Vavti vasi smo obiskali cerkev sv. Jakoba iz leta 1462. Prijazni župnik, g. Jernej

Marenk, nam je predstavil cerkev, z nami zmolil in zapel. Povedal je, da se tukaj zbirajo verniki iz Vavte vasi, Rumanje vasi, Jurke vasi, Straže, Hruševca, Sel, Potoka, Praproč, Mraševega in Drganjih sel. Imajo tudi dve podružnični cerkvi – sv. Tomaža med straškimi vinogradi in sv. Marije Tolažnice žalostnih na Drganjih selih. Vhodna vrata in vrata v zakristijo, lesen križ na pokopališču in pred župniščem so delo kiparja Staneta Jarma.

Zapisala sem si besede sv. Jakoba, ki so me močno nagovorile: **BODITE URESNIČEVALCI BESEDE, NE SAMO POSLUŠALCI.**

Pot nas je potem vodila proti Frati in navzdol proti Dolenjemu, Srednjemu in Gorenjemu Globodolu. Ustavili smo se pred vaško Marijino kapelico, na kateri je bilo napisano »Popotnik, ozri se na me, Boga bom prosila za te.«

In potem: strašno strm, strašno hud in grozno dolg klanec čez vas Šmaver, ki je dobila ime po sv. Mavriciju v vaški cerkvi, in takoj zatem Gorenji Vrh pri Dobrnihu s štirno, ob kateri smo počivali in za katero je Miran ugotovil, da je brez vode in brez vina. Pa smo se spet smejali, žejni, utrujeni in upehani. Aja, pa še nekaj. Korošci so nekje na sredi hriba našli sovaščanko, in če bi šli še malo v globino in širino, bi postali žlahta ... Kako majhen je ta svet!

Sledili smo puščicam, ki so nas po gozdnih poteh in kolovozih pripeljale do Vrhtrebnjega. Vas leži na 15. poldnevniku. Ogledali smo si obeležje in informativno ploščo z vrisanimi kraji, ki smo jih videli pred seboj. Skozi vas pelje tudi Baragova pot.

Na Smoličevi domačiji, pri Janezu in Tatjani, dveh prijaznih Jakobčkah, so nas pričakali z odprtimi rokami in srcem. Janez nas je peljal do cerkve sv. Jakoba iz leta 1525, katere ključar je in za katero skrbi. Na steni zunaj je doprski kip njihovega rojaka, pokojnega nadškofa Alojzija Šuštarja. Cerkev je zelo lepo obnovljena, lepa so tudi barvna okna, na katerih so upodobljeni štirje svetniški kandidati: Janez Gnidovec, Anton Vovk, Irenaj F. Baraga in Anton M. Slomšek. Janez je odličen pripovedovalec in njegove pripovedi smo poslušali še doma med večerjo in po njej.

V knjigi vtisov sem na prvi strani prebrala: **TRENUTEK VZEMI, NAUŽIJ SE DNEVA, KI ŽAL NIKOLI VEČ NE VRNE SE ...** (tako poje Stane Vidmar). Našla sem zapis prijateljev Marjetke in Janeza Višnarja in Minke Suhadolnikove.

Trenutki, ki sem jih preživela tukaj, so bili tako lepi, da sem pozabila na utrujenost in dolgo pot, ki nas je še čakala. Naša jedilnica in spalnica je bila topla. Posušili smo vse mokre cunje in se naspali na mehkih jogijih in na dišeči posteljnini. Hvala za vse, Janez in Tatjana, in hvala tudi za popotnico, ki smo jo odnesli s seboj!

Se nadaljuje

V Ameriko po Baragovi poti (3. del)

Slovesnosti v Baragovo čast so dosegle vrhunec v soboto, 18. oktobra 2014, ko je bila blagoslovljena kapela, kjer zdaj počiva Baragovo truplo. Prav letos so njegove posmrtno ostanke iz kripte prenesli v posebej za to pripravljeno kapelo, da je svetniški kandidat bližje ljudem. Pred krsto so položili bergle, znak čudežne ozdravitve. Človek, ki je prišel z berglami, je na Baragovo priprošnje namreč odšel brez njih. Svetniška moč Barage se kaže v več čudežih. Najbolj je raziskana ozdravitev bolnika z rakom. Ta naj bi bil operiran menda na pljučih. Ko pa so zdravniki hoteli opraviti poseg, so ugotovili, da malignih tvorbo ni več. Dokumenti o ozdravljenju so bili poslani v Rim in bodo zagotovo prispevali k hitrejši razglasitvi novega slovenskega svetnika, za kar si Američani ob podpori matične Slovenije zelo prizadevajo.

Blagoslovitvi kapele je sledila slovenska maša v mogočni katedrali sv. Petra, ki jo je ob somaševanju slovenskih in ameriških duhovnikov daroval škof dr. Anton Jamnik. Slovenske cerkvene pesmi je pel moški zbor iz Čikaga. V nedeljo, 19. oktobra 2014, pa je bila maša, ki jo je vodil škof John F. Doerfler v angleščini. Somaševali pa so dr. Anton Jamnik, p. Peter Lavrih, Metod Ogorevc iz Lemonta, župnik z Bleda Janez Ferkolj, ameriški in kanadski duhovniki.

K slovesnosti maš so ob pevcih prispevali tudi vitezi Kolumbove častne straže v klobukih, okrašenih s pisanim perjem. Pogrešali smo Indijance, ki jim je bila namenjena večina Baragovega življenjskega dela. Ni jih bilo, vsaj opazni niso bili. Po vsaki od slovesnosti je bila skupna večerja ob tipični ameriškoslovenski glasbi. Tu je

bilo dovolj možnosti za spoznavanje med ameriški in kanadskimi Slovenci ter nami iz matične Slovenije.

Med ameriški in kanadskimi Slovenci so prevladovali starejši ljudje. Zanimivo pa jih je bilo gledati, kako so se ob najmanjši priložnosti, ko so npr. šli iskat hrano, zibali v ritmu glasbe. Ta jim veliko pomeni – spominja jih na dom, na Slovenijo, kamor pa se večina ne bo več vrnila. V tako kratkem času, kot nam je bil na voljo, z njimi nismo mogli skleniti kakšnih trdnejših poznanstev. Lepo pa se je bilo pogovarjati.

Po mojih opažanjih meščanov Marqueta na slovesnostih najbrž ni bilo veliko. Treba pa je reči, da si ameriški Slovenci skupaj z Američani drugih narodnosti in Slovenci iz matične domovine zelo prizadevajo, da bi Baraga končno razglasili za svetnika.

Po teh dvodnevni slovesnostih smo se slovenski romarji pod vodstvom p. Lavriha vrnili domov. Zdaj je čas za razmislek. Kot je bilo že rečeno, je ta Amerika drugačna od tiste, ki nam jo predstavljajo filmi in televizija: redko naseljena, ni velikih mest, nebotičnikov, malo prometa, malo reklam, ni bogatih trgovin, skoraj nič ljudi na cestah, veliko vode, jezer, močvirna zemlja, poleti najbrž veliko komarjev (z njimi smo se srečali tudi sedaj)... Pokrajina, po kateri smo se veliko vozili, je bila poraščena s slabim, nizkim drevjem (breza, hrast, tudi macesen), zdaj čudovito rumenih in rdečih barv. Veliko je samotnih hiš ali pa je to tako videti s ceste, najbrž so sosedje še v notranosti goščave. To smo tudi videli, ko smo iskali katero od Baragovih cerkva. Pred hišami so veliki avtomobili, pogosto že kar rjavi. Ni njiv, proti jugu je nekaj živinoreje, tam se je paslo nekaj krav.

Spali smo v obcestnih motelih, jedli sem in tja po ameriško, italijansko ali poljsko. Da bi postali ameriški kuharji, najbrž ne bi bilo treba kuharskih tečajev, saj se vse

dobi v vrečkah. Presenetila nas je velika raba plastike. Po zajtrku v motelu za vsakim gostom ostane kup plastike. Ne vemo, ali gre ta v predelavo ali pa se »porablja« za onesnaževanje zemlje.

Ljudje so zelo prijazni. Zmeraj so z nasmehom pripravljeni pokazati pot, povedati, kje je kaj. Ker smo med seboj seveda govorili slovensko, so nas opazili in spraševali, od kod smo prišli. Zmeraj so se razveselili: »O, Slovenija!« Kaj so pri tem mislili, nam niso povedali. Spraševali so nas, zakaj smo prišli, in so na naš odgovor prav tako veselo vzkliknili: »O, Baraga, yes!« Srečali pa smo tudi ljudi, ki so rekli, da so potomci Slovencev.

Ta svet je bil za časa Baraga morda nekoliko bogatejši, ker so tu rudarili. Naravne razmere pa so bile težje kot zdaj. Veliko huješe so bile prometne razmere, saj je bilo vse poti treba opraviti peš ali s čolni. In Baraga je veliko potoval. Veliko težje so bile bivalne razmere, saj je Baraga bival v lesenih kočah, pokritih z drevesnimi skorjami, skozi katere je pronical dež in prihajal strupen mraz. Pa vendarle je opravil veliko delo na verskem, kulturnem in znanstvenem področju. Bil je tudi sposoben menedžer, bi rekli danes, saj je znal pridobiti denar za gradnjo cerkva in tisk svojih knjig iz Evrope, čeprav ni bilo niti telefona in se je v Ameriko dalo priti samo z ladjo. Baraga ni imel političnih računov, bil je samostojen človek. Nasprotoval je temu, da so belci jemali Indijancem zemljo in jih izrinjali v rezervate. Pa tudi temu, da so Indijance opijali. Učil jih je gospodarjenja, sadjarstva, da bi lažje živeli.

Baraga je dal ljudem ob Gornjem, Michiganskem in Huronskem jezeru 25 let svojega življenja. Ta mož je bil resnično velik človek – svetnik. Upajmo, da mu bo Cerkev z razglasitvijo to tudi kmalu priznala.

Konec

Darovi za Sveto deželo od 1. 3. 2015 do 20. 5. 2015

Marija	Dular	5 €
Ivana	Roglič	5 €
Ana	Žalig	5 €
Rihard	Cibej	7 €
Damijana	Belak Mrhar	10 €
Sanja	Brdar	10 €
Ema	Buric	10 €
Egidija	Cernatič	10 €
Ivana	Naveršnik	10 €
Alojzija	Rostohar	10 €
Alojzija	Sibal	10 €
Rihard	Čibej	14 €
Janez	Vasle	15 €
Tomaž	Kovač	20 €
Zlata	Kovač	20 €
Irena	Kumer	20 €
Nikolaja	Malalan	20 €
Alojzija	Munda	20 €
Alojzija	Munda	20 €
Anica	Pelko	20 €
Majda	Posel	20 €
Vanda	Toman	20 €
Andrej	Trček	20 €
Rok	Vidic	20 €
Alojzija	Vrabič	20 €
Alojzija	Vrabič	20 €
Jožefa	Zupančič	20 €
Pavel	Vidrih	24 €
Stanislav	Dolšak	30 €
Anica	Matjašec	30 €
Dalibor	Trupina	30 €
Cvetko	Valič	30 €
Rozalija	Seršen	40 €
Stanislav	Zver	40 €
Nika	Beravs	50 €
Nika	Beravs	50 €
Vlasta	Globevnik	50 €
Helena	Habič	50 €
Franc	Klemenčič	50 €
Milena	Šink	50 €
BITO		50 €
Silva	Hernaus	100 €
Anja	Rogelj	120 €

S kolesom v Kelmorajn 3

Dolina Rena, učbenik zgodovine
Šef policije naš vodnik

Etapa od Strasbourga do Speyerja, kjer je naše naslednje prenočišče, je dolga 140 km. Ogled Strasbourga v deževnem vremenu nam je vzel precej časa, zato se odločimo del trase do Karlsruheja peljati z vlakom. Ura je že pozna, zato se večina odloči pot nadaljevati z vlakom, Jože, Janez, Tomo, Alenka, Mihaela in jaz pa želimo zadnjih 60 km prekolesariti. Ko sredi mesta iščemo pot, se nam za vodnika ponudi kolesar s »troblo« pod sedežem. Požene kolo in trobi, da se nam vse umika. Pripelje nas iz mesta in takrat izvemo, da je naš vodnik šef policije mesta Karlsruhe. V nadaljevanju poti se nekajkrat izgubimo, Jože ima defekt, pot pa se iz predvidenih 60 km raztegne na 100 km. Zato prispemo v Speyer pozno zvečer že v temi. Kar pademo na večerjo, ki nas čaka, potem pod tuš in naravnost v posteljo.

Speyer je eden od biserov na naši poti. Je eno najstarejših nemških mest, imenovano tudi cesarsko mesto. Prvi zametki sežejo v Kristusove čase. V 4. stol. je dobil prvega škofa, konec tisočletja pa posebne pravice. Leta 1030 je cesar Konrad II. začel z zidavo stolnice, zgrajena je bila 34 let kasneje. Ta izredna romanska mojstrovina je danes največja ohranjena romanska cerkev na svetu. V stranski kapeli imamo mašo, nato pa nam pater razloži pomen fresk, ki predstavljajo dogodke iz Stare in Nove zaveze. Pod oltarjem je dvonadstropna kripta, v kateri so skrbno zloženi sarkofagi pomembnih cesarjev in cerkvenih dostojanstvenikov. Za ogled drugih zanimivosti (judovsko podzemno pokopališče, spominska cerkev, tehnični muzej itd.) nam je žal zmanjkalo časa.

Worms je naslednji od biserov na naši poti. Zaradi nedelujočega trajekta čez Ren smo se morali usmeriti proti velikemu indu-

strijskemu mestu Ludwigshafen. V labirintu ulic smo zašli in nikakor nismo našli izhoda. Tudi tokrat nam je Bog poslal angela v obliki kolesarja, ki je bil na poti v službo. Vzel si je celo uro časa, odložil začetek službe in nas popeljal iz mesta. Terapevt za prizadete ljudi vsak dan prekolesari 60 km iz Wormsa v Ludwigshafen. Pristrčno smo se mu zahvalili in v pol ure prispeli na naš cilj v Worms.

Worms so ustanovili Kelti in je eno od štirih najstarejših nemških mest. Danes je poznano kot Nibelungovo in Lutrovo mesto, največja znamenitost pa je stolnica, ki spada skupaj s stolnico v Speyerju in Mainzu med tri romanske cesarske stolnice. Poleg tega je bil Worms središče judovske kulture v Nemčiji. Stolnica sv. Petra, zgrajena v letih od 1130 do 1181, je postavljena na najvišji točki mesta, da je tako varna pred visokimi vodami Rena. V tesni povezavi s stolnico je imenovanje papeža Leona IX. leta 1048, konkordat leta 1122, poroka cesarja Friderika II. z Izabelo Angleško in državni zbor v Wormsu leta 1521, na katerem je cesar Karel V. na zagovor poklical Martina Lutra. Cerkevna stavba je bila v zgodovini večkrat dograjevana. Blizu cerkve stoji velik spomenik Martinu Lutru. V bližini je tudi veliko judovsko pokopališče.

Iz Wormsa v Bingen, kjer je bilo naše naslednje prenočišče. Zaradi stavke železničarjev prispemo z veliko zamudo. Tu se začne 65 km dolga soteska Rena, v kateri je po vzpetinah nad reko postavljenih kar 27 gradov. V mestu Rudesheim na drugem bregu reke smo imeli mašo v cerkvi sv. Hildegarde. Pater Peter je somaševal, avstrijski duhovnik, ki je pripeljal sem cel avtobus romarjev, pa mu je dovolil le kratek nagovor v slovenščini. Kolesarji smo se odzvali tako, da smo po končani maši zapeli pesem Marija skoz življenje. Pot nadaljujemo kar po prometni cesti, stisnjeni med reko in železnico, ter po 25 km prispemo do mesteca Kaub, kjer je naše naslednje prenočišče.

Marjan Bajt / Se nadaljuje.

Anino romanje na sv. Višarje

sobota, 1. avgust 2015

- ☞ Odhodi avtobusa:
- ☞ Avtobusna postaja v Ljubljani (pri številki 29A) **ob 7.15**
- ☞ Parkirišče Dolgi most **ob 7.30**
- ☞ Avtobusna postaja Kamnik **ob 8.00**
- ☞ Avtobusna postaja Kranj **ob 8.30**

Naša tako priljubljena božja pot na sv. Višarjah je letos izbrana za cilj Aninega romanja, k mami in hčerki gremo!

Avtobusni prevoz do gondolske žičnice, nato z žičnico do vrha; obisk božjepotne cerkve, sveta maša, po maši malica iz popotne torbe. Pozno kosilo bo v Sloveniji (okrog 15h), pri Trebušniku v Žirovnici.

PRISPEVEK: 45 € (članska cena), ostali 49 €. Vsebuje: avtobusni prevoz, gondolsko žičnico, kosilo.

Plačilo ob prijavi. Prijave takoj, najpozneje do 20. julija 2015 oziroma do zasedbe mest.

Romanje pred Slomškovo nedeljo:

sobota, 26. september 2015

MARIA LUGGAU
V ZILJSKI DOLINI in
GOSPA SVETA NA
KOROŠKEM

Jesensko romanje v sosednjo Avstrijo, Ziljsko dolino in h Gospe Sveti.

- ☞ Odhod iz Ljubljane: **sobota, 26. september 2015 ob 6.00** - parkirišče Dolgi most (Vič),
- ☞ **Ob 6.15** postanek na avtobusni postaji v Ljubljani, št. 29A,
- ☞ **Ob 7.20** postanek v Kamniku na avtobusni postaji,
- ☞ **Ob 6.50** postanek v Kranju na avtobusni postaji,
- ☞ Nadaljevanje v Avstrijo do božje poti Maria Luggau na koncu Ziljske doline. Tam bomo imeli romarsko pobožnost, sveto mašo in okrepčilo iz popotne torbe. Nadaljevanje k GOSPE SVETI NA KOROŠKO, kjer bodo litanije in molitev. Sledi nekaj prostega časa in nadaljevanje na Gorenjsko na kočerjo (kosilo+večerja). Prihod domov v večernih urah.

Stroški romanja: 40 € (za člane Društva prijateljev Svete dežele), ostali 44 €. Plačilo ob prijavi!

Možnosti prijave:

Po telefonu	01 24 44 250
Po e-pošti	komisariat@rkc.si
Po pošti	Komisariat za Sveto deželo Tržaška 85, 1000 Ljubljana
Po internetu	www.sveta-dezela.si

Silvano Bracci OFM
Antonietta Pozzebon FMSC
SERAFSKA NEBESA

V osmih stoletjih frančiškanske zgodovine se je nabral dolg seznam sobratov, ki jih je Cerkev razglasila za blažene ali svete. Ti so živeli po načrtu serafskega očeta in brez pridržkov sprejeli Boga, ki je vžgal njihova srca in jih usposobil za velikodušno ljubezen do bližnjih.

Na tem seznamu izvoljenih lahko vidimo, kako se gnetejo in prepletajo jeziki okrog ene same Besede, kako mladi in manj mladi sedajo za edino gostijo Gospodovega telesa in krvi, kako se na različne načine udejanja ena sama poklicanost k svetosti po vzoru svetega Frančiška, ko vsi živijo po istem Vodilu, ki ga je on zapustil svojim sledilcem.

Oni nas spodbujajo, da živimo svetost, ki izvira iz zakramenta krsta in priteka po posebni posvetitvi Bogu v Cerkvi. Spodbujajo nas k takemu življenjskemu slogu, ki je predpoda prihodnosti: v občestvu z njimi, ki molijo z nami in za nas, da bi vsak od nas danes udejanjil načrt, ki ga je Bog razodel Frančišku Asiškemu.

Spomnimo se trditve velikega frančiškana p. Agostina Gemellija: »Biti frančiškan ne pomeni, da imamo obrito glavo in bose noge, ampak da smo Kristusovi od glave do peta.«

Fr. José Rodríguez Carballo OFM

format 16,5 x 23,5 cm | obseg 440 strani | cena 12 €

NAPOVEDUJEMO

Molitvenik
ANGELSKI ROŽNI VENEC

Predstavljeno lahko naročite na naslovu: **Založba Brat Frančišek**

Prešernov trg 4; 1000 Ljubljana; telefon: 01 2429312; faks: 01 2429313; e-mail: zbf@ofm.si

www.ofm.si/zbf/